

JA T'HO DIRÉ CANTANT

Toni Giménez

Autobiografia i memòries

Fets, vivències, anècdotes i records

© Toni Giménez i Fajardo.

Primera edició: març del 2025.
Última actualització: abril del 2025.

ÍNDEX

Presentació	5
De la A a la Z	7
Anecdotalari	47
Autoqüestionaris	63
Síntesi-resum	69

PRESENTACIÓ

*Jo no soc més que un arbre que s'allunyà del bosc,
cridat per una veu de mar fonda.
Joan Vinyoli*

*Avui he començat a escriure la meva autobiografia,
però, clar, tan sols puc parlar d'allò que conec.
Woody Allen*

Una autobiografia és útil com a forma d'autoconeixement personal (una mena de "reflexió final") i com a llegat envers les altres persones (familiars, amistats, veïnat i persones conegudes) que coneixeran millor com érem realment. S'aprèn molt de les biografies, de com s'ha afrontat la vida, de com s'han superat els problemes, els mals moments, les indecisions... Aquí trobareu el Toni en diverses de les seves facetes i dimensions, o sigui, com a: cantant, músic, compositor, guitarrista, banjista, pedagog, filòsof, lector, escriptor, pare...

Què coneixem realment d'una persona? Gairebé res! Cap biògraf sap gaire de la persona sobre qui escriu; especula, intueix i, si amb sort, ha pogut conèixer la persona biografiada, en fa una interpretació i en treu conclusions. Només valen les autobiografies, i encara.

Aquest és un llibre digital i l'avantatge d'això és que es pot anar actualitzant constantment. I, a més a més, es poden establir enllaços amb vídeos, enregistraments sonors, textos, articles, fotografies...

Estic convençut que aquest llibre, per les evocacions que conté, per les imatges amb què s'acompanya i per l'autoritat de qui el firma pot ser d'interès tant per a les persones que m'han conegut com per a les que només em coneixen de nom.

Llegint totes les presentacions dels llibres i discos que he publicat (que són moltíssims perquè sumen més de dues-centes obres) obtindreu moltíssima més informació sobre mi. I també de la multitud d'articles que he escrit.

La meva formació acadèmica és pedagògica, la meva professió és la música, però el que realment em sento és filòsof. Un filòsof que apunta a l'ésser humà emprant la música com a mitjà, ja sigui en forma instrumental (a través de la guitarra i del banjo, en el meu cas) o en forma de cançó (que uneix tant els aspectes cognitius com emocionals).

Espero que alguna de les cançons del meu repertori, actuacions, publicacions, cursets... que he realitzat hagi fet brillar els ulls d'un infant o humitejar els d'un adult. Que la meva feina de 47 anys de professió hagi servit a alguna persona (sigui quina sigui la seva edat) per ser feliç i a trobar sentit i gaudi.

Jo canto, toco i escric per a persones que no volen deixar escapar la infància, ja siguin infants o adults, ja que les diverses etapes de la vida no són per oblidar-les un cop acabades, sinó que van sumant fins al final.

Diuen els experts que és millor no remenar el passat, però crec que si els records són agradables ajuden a afrontar el dia a dia.

La meua vida bé es podria ben bé titular Crònica d'un home fracassat perquè son una persona que les coses mai no m'han vingut de cara (he hagut de lluitar molt per tot, ja sigui personal, professional o familiar). La meua és una vida de fracassos i frustracions. També és cert que he aconseguit fer moltes coses (degut segurament a la meua tossuderia), però han estat molt menors.

He estat entre vosaltres i durant molts anys us he regalat cançons, músiques i escrits. Els adults d'avui en dia eren els nens i nenes a qui vaig cantar tantes cançons.

Acostumo a pensar amb les orelles, o sigui, sempre hi ha cançons i músiques en el meu pensament, sort n'he tingut de la música i de les cançons, m'han salvat la vida.

Durant molts i molts anys estava tan immers en la meua feina musical que bé em podria identificar amb el que diu la cançó 'Me olvidé de vivir'.

D'ençà del 2002 la meua vida professional va començar a davallar, la crisi del 2008 em va deixar molt tocat i la de la pandèmia del 2020, tocat i enfonsat. En el meu cas, després de tancar-se totes les portes, no s'ha obert cap finestra com diu la saviesa popular. Quedar-se sense poder realitzar la teua vocació i no tenir ingressos econòmics durant tant de temps et deixa en una situació fràgil des d'un punt de vista anímic. He trucat a moltes portes i he contactat amb moltes persones però absolutament cap m'ha donat un cop de mà. És quan t'adones de la solitud de l'ésser humà.

La música ha estat la meua professió, la pedagogia la meua formació acadèmica i la filosofia la meua passió. També hi he d'afegir la meua debilitat per la medecina (estudiar sobre la salut), l'antropologia (en especial, el folklore) i l'humor.

De la A (d'An-Toni) a la Z (de Giménez)

ACCIÓ

Soc persona d'acció. Les idees s'han de posar en pràctica: passar sempre a l'acció. En el meu cas: actuar, publicar, escriure, impartir classes, conferències...

ACTUACIONS

Anatomia d'una actuació meva:

1. A casa: carregar l'equip de so i els instruments a dins del cotxe, assegurar-te de què tens les dades del lloc on has d'anar.
2. Viatge cap al lloc de l'actuació. Els diversos poble per on passaràs, les coses que veuràs i tot el que aniràs pensant al llarg del camí.
3. Arribada al lloc. Si és una escola, demanar per entrar el cotxe i descarregar-ho tot. Si és una festa popular a l'aire lliure, aparcar al costat de l'escenari i descarregar. Esperem que la tarima estigui ben muntada i en el lloc idoni i que n hi hagi cap problema amb la presa de corrent. T'hauràs agafat temps per muntar amb calma i gaudir d'aquesta estona
4. Muntar l'equip de so, fer proves de veu i d'instruments. Potser hi hagi l'ajuda d'alguna persona de l'organització de la festa.
5. Mentre muntas, i depenent del lloc, hi haurà nenes i nens que et preguntaran coses i que voldran saber què faràs.
6. L'actuació en si.
7. Desmuntar, recollir i carregar-ho tot al cotxe. Comiat amb els organitzadors. Potser et convidin a prendre alguna cosa i/o a comentar-te com ha anat l'actuació. Si és una festa popular pot ser que hi hagi mares i pares que vulguin comprar-te alguna publicació teva i comentar-te alguna cosa.
8. Tornada cap a casa. Records i vivències de l'actuació que, un cop a casa, apuntaràs al dietari.

AFALACS

Dels pocs afalacs que m'han dit, el millor me'l va dir una mestra en una Escola d'Estiu en què jo hi impartia un curset: "Ets un oasi de pau", em va dir. En una altra ocasió una altra persona em va dir: "Ets autèntic, dels que ja no en queden". I una altra: "Transmets amb la teva manera de ser". I una altra: "Ho vius això que fas, no ho pots amagar". El pitjor me'l va dir una persona quan celebrava els meus deu anys de professió (1987): "Ets un simple imitador d'en Xesco Boix que no li arribarà mai a la sola de la sabata."

AFICIONS

M'agraden tantes coses: el bàsquet, les arts marcial, la gimnàstica, la natació, el tennis de taula, anar en bicicleta, el menjar natural, passejar, llegir, escriure, la natura, l'excursionisme, escoltar música, tocar la guitarra i el banjo, l'arquitectura unifamiliar, el folklore, les festes populars, la filosofia, la pedagogia.

AGENDES

D'ençà que vaig començar la meva professió de cantant les he utilitzat. Són com un diari particular on ho apunto tot.

AGRAÏMENT

Acostumo a ser una persona que dona les gràcies sempre i per tot. Ah, i també que demana sempre "si us plau".

AJUDAR

M'agrada ajudar i m'agrada fer-ho en solitud i, si pot ser, sense que els altres se n'adonin; les persones se senten felices quan les ajudes, encara que guardin silenci i no t'ho diguin.

AMISTAT

L'amistat m'ha decebut molt. Potser esperava massa de les persones i la frustració ha estat enorme. Amics, coneguts i saludats, com deia l'escriptor Josep Pla. De coneguts i conegudes moltíssims però d'amics i amigues n'he tingut pocs i la majoria els he anat perdent pel camí amb el pas els anys. És molt difícil tenir amistats veritables. No tinc cap amic, només una amiga íntima. Sé d'alguna persona que m'aprecia molt i que tinc alguns admiradors i admiradores. Res més

APRENDRE

Sempre m'ha agradat aprendre, estudiar, conèixer, investigar, estar al dia en molts camps i disciplines diferents; saber pel plaer de saber. Soc un bibliòfil nat, també un humanista.

ARA VA DE BO

El primer grup d'animació musical infantil de Catalunya que va començar la seva tasca professional el 1972. En Xesco Boix hi va formar part els tres primers anys. Recordo els seus primers quatre discos: me'ls sabia de memòria. Jo volia fer el que ells feien. M'hagués agradat enregistrar un disc amb ells però mai no hi van estar interessats. Van estar en actiu 50 anys. Em dol que no se'ls hagi reconegut la feina tant important que van fer i que no se'ls concedís, com a mínim, la Creu de sant Jordi.

ASPECTES PERSONALS D'EN TONI

Tinc gran capacitat de sacrifici i també de treball. També tinc molta facilitat per sintetitzar, resumir, separar el gra de la palla.

Soc eremita (em costa relacionar-me amb els altres).

Soc una persona que viu per al pensament, que reflexiona, escriu i pensa. Soc tant d'observació com d'acció. I al llarg de la meua vida professional s'han anat equilibrant els dos aspectes: actuar (acció), publicar (reflexió), impartir classes i cursets (acció i reflexió).

M'agrada la solitud; no m'agrada la massificació, M'agrada passar desapercebut, el silenci, no fer-me notar, que no es fixin en mi.

Soc persona de rigor, transparència, veritat, comprensió (tinc molta facilitat per posar-me en la pell de les altres persones) i paciència.

Tinc el cor trist, però la ment encara la procuro mantenir alegre.

He fet el que m'ha agradat però he guanyat pocs diners i he hagut de lluitar molt per poder tenir feina. No ho tornaria a repetir. D'ençà del 2008 (l'any de la crisi econòmica) les coses em van començar a anar cap avall fins al dia d'avui.

N'hi ha que neixen amb estrella i n'hi ha que neixen estrellats. Jo pertanyo al segon grup. Gairebé tot em surt capgirat, diferent a com m'ho havia plantejat i amb problemes i entrebancs, sempre.

Em sento feliç d'haver passat per aquesta vida sense haver escopit mai a terra, sense haver tingut gos i permetre-li que faci les necessitats enmig del carrer, sense tenir deutes i sense haver embrutat mai el terra, el mar, el bosc...

Ningú no és profeta a casa seva: Una veritat com un puny! En soc un viu exemple.

Soc cantant i músic de professió, pedagog de formació i filòsof de vocació.

El cap clar (jo el tinc confús); el cor serè (jo el tinc trist); l'esperit viu (m'ha anat a menys); la ment alegre (se m'han reduït les il·lusions).

Essent una persona introvertida, callada i reflexiva, la filosofia ja formava part de mi des de petit. La descobreixo a partir de les arts marcials i en especial a partir de la sèrie Kung-Fu (1973) i de la figura de Bruce Lee. També a partir de la vivència que hi havia a Catalunya, sotmesa al règim dictatorial franquista, a partir de textos polítics subversius... i també de multitud de lectures de pensadors, filòsofs i persones reflexives.

Tinc altres passions: el folklore (antropologia), la sociologia i psicologia.

Soc un lector empedreït. Per a mi la lectura no només m'il·lustra, m'ensenya i em distreu, sinó que m'aixopluga.

Tinc molt bona capacitat per ensenyar i, a més a més, sempre m'ha agradat fer-ho. Les coses que sé m'ha agradat ensenyar-les i/o deixar-les per escrit.

En l'escriptura trobo la millor manera d'expressar-me, no ho sé fer a través del dibuix ni la pintura ni de cap activitat artística plàstica, però si escrivint.

Ningú no sap realment res de mi. La meva mare pot saber algunes coses, talment com la meva dona. I potser alguna persona propera. Però qui sap res del patiment interior, de les il·lusions, frustracions, pors d'una persona? Ningú no comprèn ningú, com diu la cançó. Quina raó! Empatia? Paraula buida. És molt difícil ser empàtic, només ens podem apropar als sentiments de la persona si és que hem patit els mateixos sentiments que ella, i encara.

Sovint, em sento com Scott Joplin, el gran pianista de *ragtime*, que donava molt poca importància qualitativa a les seves creacions musicals (d'una complexitat tècnica enorme i precioses pel que fa a les melodies) perquè volia compondre "coses més rellevants".

M'he passat una quarta part de la vida esperant, una quarta part dormint (bé, de dormir he dormit poc perquè pateixo de fort insomni d'ençà que era adolescent), una quarta part dedicat als fills i l'altra quarta part treballant. La felicitat ha quedat molt diluïda.

Tota la feina la he fet sol, no he tingut mai cap "secretària" que m'ajudés i m'estalviés feina o la pogués fer més ràpid. M'hagués permès publicar més. I si les coses m'haguessin anat sempre de cara (perquè soc persona de mala sort) i si no hagués estat pare (m'he dedicat als fills en cos i ànima) imagineu el que hauria arribat a fer.

Soc:

Tímid i prudent com en Josep Maria Espinàs.
Cul de mal seient com la Maria Aurèlia Campmany.
Murri com en Terenci Moix.
Crític social com la Trinca.
Pacifista com en Lluís Maria Xirinacs.
Feminista com la Montserrat Roig.
Detallista com l'Hergé.
Encuriosit com en Joan Amades.
Poeta com la Maria Mercè Marçal.
Reflexiu com l'Octavi Fullat.
Filòsof com en Francesc Torralba.
Enèrgic com la Mary Santpere.
Inventor d'acudits com l'Eugeni.
Baixet com en Pere Calders.
Juganer com en Joan Brossa.
Trist com en Salvador Espriu.
Imaginatiu com en Gianni Rodari.
Humà com en Michael Landon.

Lluitador com en Pete Seeger.
 Tendre com la Dolly Parton.
 Desconfiat com l'Ovidi Montllor.
 Etimòleg com en Pau Riba.
 Fuster de paraules com Les Luthiers.
 Tastaolletes com l'Avel·lí Artís-Gener.
 Astut com l'Snoopy.
 Desafortunat com en Charlie Brown.
 D'esperit *scout* com en Tintín.
 De paradigma crític com la Mafalda.
 D'esperit guerriller com l'Astèrix.
 Esportista com en Bruce Lee.
 Humorístic com en Groucho Marx.
 Amant de la natura com en John Denver.
 Petit i viu com la Pilarín Bayés.

Si hagués estat...

M'hagués agradat ser...

Cantant d'adults
 Filòsof
 Dibuixant
 Esportista
 Còmic
 Metge
 Arquitecte
 Músic
 Actor
 Banjista
 Guitarrista
 Dona
 Actriu
 Polític
 Sacerdot
 Pintor
 Escriptor infantil
 Escriptor d'adults
 Pedagog
 Mestre
 Director de cinema
 Líder social
 Religió
 Científic

John Denver, Pete Seeger
 Sòcrates
 Hergé (l'autor de Tintín)
 Bruce Lee
 Groucho Marx
 Oliver Sacks (neuròleg)
 Frank Lloyd Webber
 Wolfgang Amadeus Mozart
 Michael Landon
 Jens Krüger
 Marcel Dadi
 Maria Montessori
 Melissa Gilbert
 Lluís Maria Xirinacs
 Ivan Illich
 Salvador Dalí
 Gianni Rodari
 Richard Bach
 Alexander S. Neill
 Artur Martorell
 Woody Allen
 Gandhi
 Teresa de Calcuta
 Leonardo da Vinci

No em trobareu...

En una discoteca, sinó en una biblioteca.
 En un bar, sinó en una llibreria.
 En una hamburgueseria, sinó en un restaurant vegetarià.

En un camp de futbol, sinó a les muntanyes.
En un casino, sinó en una botiga d'instruments musicals o discos.
En una casa de prostitució, sinó dintre d'una escola.
En un camp de golf, sinó en un parc infantil.
En una botiga de luxe, sinó en una de segona mà.
En una sala de màquines recreatives, sinó en una biblioteca.
En una sofà fent el ronsa, sinó caminant pel bosc.

No em veureu mai fumar ni prendre alcohol ni drogar-me.
Em veureu passejar, observar, escoltar, fer silenci, meditar.

No m'he drogat mai, ni tan sols vaig fumar un simple porro.
Ni m'agrada l'alcohol ni fumar.

Jo

Un poc d'alt, un més baix,
Un poc de gras, un poc de nas,
Un molt de front, un més de llest,
Un poc de ruc, un molt de net,
Un més de seny, un poc de trist,
Un poc de goig, un més de pèl,
Un xic de bes, un poc de fort,
Un més de joc, un molt de cant,
Un menys de ball, un més de cor.

BAIXET

Com diu la cançó: "Era un home petit com un gra de civada, baralai".
Si, soc un home baixet (1'62m) i de constitució petita.

BALANÇA

Soc balança pel que fa al signe astral del zodíac. I les característiques d'aquest signe responen al cent per cent en el meu cas. Signe d'aire, regit per Venus (bellesa, amor, equilibri): gran riquesa emocional i molt sensible. Pel seu gran sentit artístic podria ser artista, músic, arquitecte, dissenyador. Pel seu gran sentit de la justícia podria ser advocat o jutge. La seva missió és crear bellesa i harmonia entre els humans. Té estats d'ànim molt canviants per poder aconseguir l'equilibri de la balança (*yin-yang*).

BANJO

Vaig descobrir el seu so quan tenia tretze anys i en vaig quedar captivat. M'ha acompanyat al llarg de tota la meva vida professional i personal, un company de viatge que m'ha donat multitud de moments íntims. En moltes actuacions els nens i nenes l'anomenaven la guitarra rodona, la guitarra solar, la guitarra tambor. He estudiat a fons una de les tècniques per tocar-lo de la que en soc professor.

BANYOLES

La meva cançó més famosa és El monstre de Banyoles. No ha estat mai a la llista dels 40 principals, però és molt coneguda i, curiosament, moltes persones que la canten no saben qui és l'autor, fins i tot en algun lloc consta com a tradicional catalana. Un txa-txa-txa mai no ha estat un ritme tradicional català!

BÀSQUET

M'hagués agradat ser jugador de bàsquet però la meva alçada (1,62m) no m'ho va permetre fer-ho a nivell professional, encara que entre els 10 i els 12 anys vaig estar federat i competia, amb la meva escola, contra altres escoles. Encara hi jugo avui en dia i tinc facilitat per encistellar quan jugo un "21". De petit, a casa dels meus pares, un pis petit de 60 m², jugava al menjador amb una gerra de vidre posada sobre la taula i una petita pilota feta de paper tot emulant aquells fantàstics jugadors de l'època, de principis dels 70. Uns dels millors moments que he viscut amb el meu fill Bernat ha estat quan hem jugat a bàsquet; riem i gaudim, què més es pot demanar? Ho trobo a faltar.

BELLESA

Sempre busco la bellesa plàstica en tot el que faig, en especial en els discos i llibres que he publicat. La bellesa és ordre (cosmos) i és un aspecte educatiu molt rellevant.

BIBLIOTEQUES

No diré que són la meva segona llar, però gairebé. Les visito sovint i m'hi sento molt a gust. El silenci, la quantitat de llibres, revistes, diaris, discos... que hi ha; les freqüento tant com puc. M'he estalviat molts diners aprofitant la gratuïtat del préstec. M'encantaria que estiguessin obertes les 24 hores del dia dels 365 dies de l'any. No em trobareu mai en un bar ni en una discoteca, em trobareu en una biblioteca. Soc rata de biblioteca i no m'hagués desagradat dedicar-m'hi professionalment, és més, la meva tímida i el meu caràcter solitari m'haguessin dut a ser un bon arxiver, un bon escorcollador del contingut dels llibres antics. Una vida tranquil·la, serena, amb ànsia de saviesa.

BICICLETA

Sempre m'ha agradat anar en bicicleta. En la meva infància, es llogaven tricicles i bicicletes a dins del Park Güell i jo hi anava perquè hi vivíem a prop. Recordo quan estudiava pedagogia, a la universitat de Barcelona, hi anava en bici des de casa. De més gran, el fet de viure en un poble m'ha permès anar-hi molt sovint, en especial, passejar pels camps, amb els fills i quan anàvem de vacances. Amb tot, us he de confessar que vaig aprendre a anar en bicicleta de dues rodes quan tenia 20 anys.

BIOGRAFIES

M'encanta llegir biografies, s'aprenen moltes coses, no tan sols sobre el biografiat, sinó sobre la vida, de com l'han afrontada. Tothom té coses a dir, tothom hauria de deixar per escrit la seva biografia, segur que descobriríem moltes coses que no sabem. Els programes de televisió que entrevisten persones reconegudes també m'han interessat sempre.

BOFETADES (PATACADES DE LA VIDA)

En l'inici de la meua carrera professional la primera bufetada va ser dir-me Giménez de cognom, en aquells dies dels anys 70 aquest cognom castellà em va costar la pèrdua de moltes actuacions perquè no tenia cognom català. Encara ara voldria que m'expliquessin el perquè.

Una altra bufetada va ser que la meua tendència a adaptar cançons d'arreu del món a català i, en especial, les nord-americanes. No va ser ben vist a ulls de persones que ostentaven un cert "poder" en el món de la música pedagògica i em van fer la guitza.

Una altra patacada que em va impactar va ser quan, a punt de sortir un llibre meu de cançons, en versió tant en català com en castellà per part de l'editorial La Galera, es van fer enrere i van destruir tots els exemplars. Ens van pagar uns diners tant a la il·lustradora com a mi però no ens van donar més raons. Alguna persona havia dit que en Toni no interessava. Imagineu-vos el mal que això fa a una persona jove que comença a publicar. Aquesta mateixa situació es va donar en posterioritat dues vegades més, un llibre que havia de publicar l'Associació de Mestre Rosa Sensat i un altre que havia de publicar La Llar del Llibre. A punt de sortir, tant l'un com l'altre també, l'editorial es va fer enrere (en aquests cas, però els llibres encara no s'havien imprès).

La primera patacada amorosa va ser als 18 anys quan em va deixar la primera noia amb qui vaig sortir. Era Setmana Santa del 1979 i portàvem sortint sis mesos (des del setembre del 1978). Era una companya de 1r curs de la carrera de magisteri. Jo era molt ingenu en aquells dies i no esperava que ella s'enrotllés amb un altre noi. Per a mi la relació amb ella era sagrada i n'estava molt enamorat. El cop va ser brutal, recordo, com si fos ara, el dia que em va dir que em deixava, en el bar de la facultat. Els meus pares no sabien que sortia amb una noia i, per tant, m'ho vaig haver de passar sol. Crec que això no se supera mai, simplement el temps hi va posant com capes de sorra a sobre, però el cor queda ferit per sempre més. Va ser impactant. Dos anys després, vaig haver de passar pel mateix, quan em va deixar una altra noia amb la que sortia mentre jo feia el servei militar. Portàvem dos anys sortint junts. Haver de passar això en plena mili va ser duríssim perquè em trobava lluny de casa i em

sentia absolutament sol. Se'm va trencar el cor de tal manera que el vaig haver de "reconstruir de nou".

Una altra gran patacada va ser quan em van acomiadar de Blanquerna (Universitat Ramon Llull), l'any 2002, on vaig impartir classe com a professor d'assignatures pedagògiques a la carrera de magisteri. Hi portava sis anys contractat, a part dels molts anys que hi havia impartit cursets a l'Escola d'Estiu, i m'ho passava molt bé impartint classe. Van haver de reduir plantilla i ens va tocar el rebre a uns quants. No van tenir en compte la valoració excel·lent que feien els alumnes que m'havien tingut com a professor. He trobat molt a faltar aquell contacte del dia a dia a l'aula. No m'ha sortit mai més cap més altra possibilitat de treballar a la universitat d'una manera continuada. No em mereixia que em fessin fora perquè jo era un bon professor i els ho retrec.

BOTIGUES

M'agraden les de productes dietètics (orgànics, biològics, ecològics...), les llibreries, les botigues de discos, les de música, les d'ocasió, segona mà i d'oportunitats.

BRUCE LEE

Al cinema Texas del barri de Gràcia de Barcelona és on vaig veure les pel·lícules de Bruce Lee i vaig descobrir aquest home fascinant. He estudiat molt de prop la seva filosofia més enllà de la lluita. Trobareu tots els d'articles que he escrit sobre ell a l'apartat Bruce Lee de la meva pàgina web.

CAMÍ

Arribar a la meta et fa sentir feliç però també desencisat perquè ja ho has aconseguit... l'important és el camí que hem recorregut i totes les coses que han anat succeint. És bo tenir objectius (saber cap on anem i què volem aconseguir) però sense l'ambició d'arribar perquè algú ho ha fet i nosaltres no. La música ha de ser un camí d'acompanyament de la teva pròpia vida, les cançons (que uneixen aspectes emotius i intel·lectuals) han de servir de guia (es pot explicar la vida d'una persona amb cançons) si creus que aquest també és el teu camí, endavant. Proposis el que et proposis, ho aconseguiràs. Juga net amb la música i la vida et compensarà. No vulguis fer-te la barba d'or perquè música i diners no lliguen (encara que hi ha gent que viu molt bé de la música) si pretens una vida positiva i noble. No et plantegis la música com un fi sinó com un mitjà. Els filòsofs orientals en diuen Tao, que vol dir camí, el més important és el camí, el procés més que el resultat perquè el resultat sempre és variable i en canvi el camí és constant.

CANÇONS (Les infantils del meu repertori)

Sempre he pretès que les meves cançons siguin un recurs didàctic per ajudar a les nenes i els nens a créixer com a persones, per aprendre de la vida i que ens facilitin trobar el sentit de la nostra pròpia existència i posin rumb per viure en aquest món. Educar és guiar i ajudar a treure cap enfora. Jo pretenc tot això amb l'ajuda de les cançons i de la música.

A la meva pàgina web, a la pestanya Repertori, trobareu el cançoner amb tots els textos de les cançons del meu repertori que us podeu descarregar gratuïtament.

CANTAR

M'ha encantat sempre cantar cançons, ja siguin infantils o d'adults. I també impartir cursets de cançons per a mestres. M'encantaria fer concerts de cançons infantils per a adults que no volen perdre certs aspectes de la seva infància.

He pretès sempre que la música de cada cançó faci niu dins del cor de les persones (de qualsevol edat) i la lletra ho faci dins de la ment. Una part de la meva tesi doctoral va versar sobre això. Cantar sol enmig de la natura m'apassiona. Una gran part dels vídeos que he pujat al Youtube estan filmats en plena natura.

A la meva pàgina web trobareu el llibre Quien bien te quiere te hará cantar que us podeu descarregar gratuïtament.

CARÀCTER

Tinc un caràcter dolç i afable. Soc una persona amb gran capacitat d'empatia i comprensió. Amb tot, i com diu la cantant i actriu Dolly Parton: "Amb el pas dels anys no diré que he endurit el meu cor però si els altres músculs que l'envolten". M'he tornat una persona molt més exigent i desconfiada. Hi ha hagut persones, situacions i vivències que m'han fet mal.

CASES

Són una de les meves passions. A cada poble que vaig, m'encanta passejar pels carrers i les zones on hi ha cases i torres. M'agraden tots els estils, tot tipus de vivendes unifamiliars, ja siguin masies, cases modernistes, noucentistes, de nou disseny, de fusta o bioclimàtiques. M'apassionen els dissenys, els jardins, els interiors, les decoracions. Si fos ric, més que un amor a cada port hi tindria una casa. Miro les revistes especialitzades, les pàgines web i els programes de televisió que tenen a veure amb tot això. Em deleixo imaginant-me com em sentiria jo dins de les cases que m'agraden. En clau d'humor m'hauria d'haver anomenat Cases de cognom i haver estudiat arquitectura. Tothom hauria de viure en cases als quatre vents i no pas en pisos, envoltats de sorolls per totes bandes i problemes amb el veïnat. La llar és el nostre cau, el nostre aixopluc, un lloc de recolliment i pau, de felicitat i harmonia on sentir-s'hi a gust, amarat de tendresa.

CATALUNYA

Em sento molt català, considero Catalunya la meua pàtria Catalunya és i ha estat des d'antany una societat dinàmica, cultural i de gran teixit social (entitats i associacions). Els catalans som poc autocrítics, tendim massa a mirar-nos el melic i a ser auto-complaents. Som massa hipersensibles a les crítiques i molt poc analítics amb nosaltres mateixos. El proverbi castellà ens defineix: "Dime de que alardeas y te diré de qué careces", però em sento profundament català. Amb tot, he de dir que la meua "màtria" és Amèrica del nord, allà també m'hi sento com a casa.

CEL

He tocat el cel quan una actuació ha anat bé, quan en un curset hi ha hagut una entesa cordial entre mestres-cançons-Toni, quan he publicat un llibre, cançoner o disc.

CHARLIE BROWN (I SNOOPY)

M'agraden aquests personatges creats per Charles Schulz. He llegit la majoria de llibres-còmics que va escriure aquest dibuixant de còmic i he vist les posteriors pel·lícules que es van fer.

CIUTAT

Soc ruralita però també urbanita. Els dos mons es complementen en el meu cas.

COMPETIR

No m'ha agradat mai competir ni els jocs de rivalitat. De petit no m'agradaven aquells jocs en què es perd o guanya, ni els escacs ni les curses de banderes ni el joc del mocador, em feien sentir infeliç tant si guanyava com si perdia. He defugit sempre de la competició. Igual em va passar amb les arts marcial, em vaig anar quedant amb l'art i no pas amb l'enfrontament. Crec que és una barbaritat pedagògica competir, enfrontar-se, voler ser el primer... No m'agrada perdre, com la majoria d'humans, però si guanyo tampoc em sento bé. No m'agrada ni una cosa ni l'altra. Guanyar no ho és tot, però perdre no és res. Simplement, no m'agrada competir.

COMPOSITOR

He compost moltíssimes cançons i melodies instrumentals per a guitarra i banjo, unes poques per a piano i una per a ukelele. Soc un *songteller*.

CONDUIR

Sempre m'ha agradat conduir. Amb els pas dels anys, però, el que no m'agrada és com condueixen les altres persones.

CONTACTE FÍSIC

No recordo contacte físic de petit per part de la mare ni del pare. No vaig tenir abraçades i petons com els que fem avui en dia a la mainada. Ni contes abans d'anar a dormir. Aquesta mancança ha fet que sigui una persona de carícies i massatges (de fer-ne i de què me'n facin).

CONSTRUCTIVISME

Des d'un punt de vista psicològic, soc més constructivista que conductista.

CONTES

M'agrada explicar contes però no ho he fet a nivell públic i professional. De petit la meva mare i el meu pare no m'explicaven contes abans d'anar a dormir. Jo ho vaig fer moltíssim amb la meva filla i amb el meu fill, fins i tot puc afirmar que els vaig explicar més contes que cantar cançons.

M'identifico totalment amb el conte El seny la saviesa (conte tradicional nord-americà a partir del qual vaig escriure la cançó La paraula és: "potser") que considero un conte excel·lent per a adults. Un rei que vol resumir en un sol llibre, després en una frase i després en una sola paraula, tota la saviesa del món. Des de ben petit m'ha encantat sintetitzar, resumir, reduir, separar la palla del gra. L'altre conte popular que m'encanta és "La venedora de llumins", recopilat per Hans Christian Andersen. Recordo haver-lo llegit de petit i que ja em va deixar impressionat. Com a conte d'autor considero que el millor és "L'arbre generós" de l'escriptor, compositor i cantant nord-americà Shel Silverstein, que també és un conte excel·lent per a adults. La manera que té de resumir la vida amb la relació entre un nen i una pomera és exquisit. També m'agrada el conte popular El vestit nou de l'emperador: dir la veritat; només quan som infants la diem. Pinotxo també va per aquí. Per què li creix el nas i no una altra part del cos? Perquè el té al davant "dels seus nassos" i es fa evident si menteixes perquè ho tens ben bé al davant. Altres parts es veurien menys. També crec que els contes populars són tant per a infants com per a adults. Perquè som els adults els que realment hem d'aprendre la lliçó que amaguen. O sigui, a la infància ens els expliquen perquè quedin dins nostre i es vagin desplegant al llarg de la vida.

A la meva pàgina web trobareu el llibre Contes savis que us podeu descarregar gratuïtament.

CONVERSAR

Encara que em va més escriure que parlar, m'agraden les converses enriquidores, converses de diàleg amb una sola altra persona, no amb diverses.

CORREU

Sempre m'ha agradat contestar les cartes i/o correus electrònics de les persones que s'han adreçat a mi per consultar-me qualsevol cosa. Una feina a la que has de dedicar temps que treus del temps personal, familiar i d'oci i que mai no és remunerada. Fins i tot, si reps alguna carta desagradable, has de prendre més temps encara per rumiar bé les paraules que cal dir per justificar la teva resposta.

COS

M'hagués encantat tenir un cos esvelt, cuidat i bell i haver estat gimnasta, artista marcial, ballarí, contorsionista...

CREGUT

No he estat mai fanfarró ni cregut, però també és cert que m'ha agradat que em reconeguessin allò que he fet.

CRÍTIC (ser)

Em dol aquesta estretor de mires quan et posicions en un paradigma diferent a "l'estipulat". El poder sempre té la paella pel mànec (que no vol dir que posseeixi la veritat). Em revela haver-me de sotmetre a aquesta estretor. De què haurà servit tanta lluita? Com diu la cançó: "el món roda però gairebé no avança". L'ésser humà continua reinterpretant constantment les mateixes coses, sense bellugar-se del mateix lloc. No m'estranya que en alguns aspectes (potser en massa dels més essencials) no haguem arribat al llistó filosòfic socràtic. I fa vint-i-cinc segles que hi maldem! Soc molt exigent i crític amb mi mateix i amb les persones del meu voltant que m'importen.

CRÍTICA

Sempre m'ha costat acceptar les crítiques perquè trobo que qui les fa acostuma a saber molt poc de tu i de les teves dificultats, virtuts i defectes. Una crítica negativa és sempre el resultat d'una enveja palpable, com diu la dita: "Una crítica és un elogi disfressat". Amb tot, cal reconèixer que preferim els afalacs que les crítiques. En el meu cas, fins i tot prefereixo que no em diguin ni una cosa ni una altra. M'agrada semblar sense esperar res a canvi.

CURIOSITAT

Sempre he sentit curiositat per tot. M'agrada saber, descobrir, conèixer.

CURSETS

He impartit uns 400 cursets al llarg de la meva trajectòria personal, adreçats a professionals de l'educació, en especial, mestres, i també a educadores i educadors del lleure. Sempre m'ha agradat molt fer-ho, gairebé més que realitzar actuacions. Els impartits a les Escoles d'Estiu i els que realitzàvem a través de la l'Escola de Cançó van ser fantàstics. Amb tot, l'any 2005, l'actitud mal educada de la majoria d'assistents (que eren mestres!) als cursets que impartíem em va portar a la decisió de no fer-ne més.

DEIXEBLES

He tingut dos deixebles directes, Rah-mon Roma i Oriol Bargalló, n'he tingut molts d'indirectes i sé que hi ha moltíssimes persones que s'han inspirat en la meva feina i en el meu tarannà des d'un punt de vista professional encara que això no s'hagi fet públic. Hi ha hagut molts grups d'animació que, sense saber-ho la majoria de vegades, han utilitzat les meves cançons, danses i melodies per a les seves actuacions i publicacions.

DESCONFIANÇA

A mesura que m'he anat fent gran m'he fet més desconfiat dels éssers humans. He trobat poques persones que m'hagin demostrat que s'hi pot confiar a ulls clucs. La vida per ella mateixa no m'ha defraudat, qui ho ha fet ha estat l'ésser humà.

DESENGANYS

La meva vida ha estat plena de desenganys i desencisos, de frustracions i fracassos, tant a nivell personal com professional. També d'amorosos que són ferides que no cicatritzen mai. Passa el temps i hi vas posant com capes de sorra a sobre, però a la mínima que hi excaves de nou t'adones que la ferida roman oberta. Amb tot, malgrat la falta d'actuacions dels últims anys i el desinterès de les editores a publicar discos i llibres meus, continuo escrivint articles a la meva pàgina web i pujant vídeos al meu canal de Youtube. Tot per amor a l'art, encara que això, malauradament, no em dona cap ingrés econòmic.

DESTORBAR

No m'ha agradat mai molestar, la meva timidesa m'ha portat sempre a procurar passar desapercebut.

DINERS

Mai no m'han preocupat massa els diners, no els he avantposat a res. Fins i tot, en certs aspectes en soc "al·lèrgic" perquè ho malmeten tot, començant per l'ésser humà. Els meus ingressos, en els últims vint-i-tres anys, han estat, de mitjana, la meitat del que cobra un escombriaire. Mai no em va sobrar el diner però tampoc em va faltar fins l'inici de la crisi del 2008. A partir d'aquí ja vaig dependre econòmicament de la meva dona. Sempre estalviant, retallant, guardant... Quan ets pobre, o, si més no, tens pocs diners, com és el meu cas, crees un teixit de textures emocionals i valors personals que sempre portes posat. En aquest aspecte dels diners mai no he canviat, sempre he preferit donar-los molt poc valor. Potser per això he acabat sense ni un cèntim. Jo, amb les meves cançonetes i el meu petit món musical i els altres anar cobrant sous estables i anar cotitzant. Ai, si es pogués pagar amb cançons i recitals... que ric que seria sense pretendre-ho

DISCOS

Cada disc que he fet és com un llibre, una història única i tancada. No són només unes cançons soltes. Hi ha tota una història al darrere i un fil que ho uneix tot: les cançons triades, les explicacions, els instruments, les fotografies, les presentacions, les il·lustracions, el disseny tant de la portada com l'interior,... Un moment únic de l'artista que no es torna a repetir i que mostra en cada CD una història diferent. Baixar només les cançons d'Internet és una cosa molt pobre que elimina l'essència de cada disc.

A la meva pàgina web trobareu l'apartat Discografia amb tots els discos que he publicat.

DROGUES

No n'he pres mai! De cap mena. Ni tan sols un simple porro (també és cert que mai m'ha agradat fumar). Ni alcohol. No hi trobo cap plaer. Ho considero una debilitat. Els mals moments s'han d'afrontar igual que els bons. A més a més, amb la meva dèria per tenir bona salut sempre n'he estat molt contrari, fins i tot a l'alcohol. Precisament una de les cançons del meu repertori que amb més força he cantat sempre és la cançó 'Drogues, no!' Una cançó que dona molt de si per parlar sobre la vida amb la intenció de què les futures generacions es desmarquessin de les drogues.

ECLÈCTIC

Tendeixo a ser eclèctic, a trobar sempre el punt mig, per equilibrar els bons i els mals moments. A més al mig et trobes menys fort és l'impacte tant negatiu com positiu per reequilibrar. Diu la dita que després d'una pujada ve una baixada, encara que això no sempre es compleix amb tanta exactitud.

EDUCACIÓ

Als 15 anys ja era educador del lleure en un esplai. M'agradava de dedicar els dissabtes a la tarda a educar nens i nenes, endur-me'ls d'excursió i realitzar colònies amb ells. Fins i tot, quan tenia 11 anys, a l'escola on anava, ja van veure que tenia aptituds de mestre i em van posar de cap de taula d'una taula de nens més petits perquè els ensenyés els hàbits de menjar i comportar-se a taula mentre es dina. Imagina't si em ve de lluny? M'agrada molt reflexionar sobre l'educació dels éssers humans. Per a mi, ser mestre és com ser metge, ho ets de per vida i les vint-i-quatre del dia de tots els dies de l'any. Amb tot, em sento més pedagog que mestre, m'interessa més l'educació que l'ensenyament perquè m'importa més la persona que l'escolar. És per això que mai no he fet de mestre de manera formal perquè les lleis educatives i els sistemes educatius van en contra dels meus principis pedagògics i xoquen frontalment amb la meua concepció d'ésser humà.

A la meua pàgina web trobareu l'apartat Articles amb tots els articles sobre educació que he escrit.

EDUCAT

A casa, la mare i el pare em van ensenyar la importància de ser una persona educada sempre, fet que no treu que en certs moments hi hagi aspectes que em treguin de polleguera. Em considero una persona educada.

EGO

No he pretès mai buscar el triomf personal ni pretendre ser el millor, tot el contrari, he procurat sempre passar molt desapercebut. No m'interessa la fama perquè és una guillotina.

EMPATIA

Tinc una gran capacitat de posar-me en la pell de les altres persones, de sentir el que senten, de ser molt comprensiu, fins i tot de sentir vergonya aliena. I ser així m'ha fet patir molt.

ENREGISTRAMENTS (GRAVACIONS)

Sempre m'ha encantat enregistrar i preparar un nou disc. Gravar les bases de veu i guitarra o banjo i després anar afegint altres instruments i veus. Ha estat una manera pròpia de fer-ho així. Per això vaig acabar tenint una taula de gravació a casa per enregistrar a qualsevol hora i sense les presses de fer-ho en un estudi professional on el preu hora és elevat.

ENTRETENIMENTS

Quatre coses em podrien entretenir tota una vida: veure com corre l'aigua d'un riu, veure les brases d'un foc que crema en una llar de foc o en un foc de camp, veure com juga la mainada i veure les onades del mar. M'entreté també llegir, escriure, pensa, cantar i tocar música instrumental.

EPITAFI

El meu epitafi: "He estat un cor somniador."

ESCACS

Vaig aprendre a jugar-hi a la meva estimada escola del Mar de Barcelona. De petit m'encantava jugar-hi, però amb els anys ho vaig anar deixant per aquest aspecte de rivalitat i competitivitat que no m'agrada gens, encara que en Pere Vergés, mestre, fundador i director d'aquesta escola i referent del moviment de l'Escola Nova a Catalunya, creia que jugar als escacs t'ensenyava estratègies i maneres de respondre davant les situacions conflictives. Ell deia que l'important no és guanyar o perdre, sinó aprendre a ser estratègia, a trobar solucions en situacions complexes.

ESCENARIS

D'escenari en escenari (ja sigui a dalt o a peu de terra), un canvi d'escena cada vegada. Escenes de gran bellesa i escenes amb un decorat ben lleig... però sempre amb el caliu humà per davant. Cada actuació (no m'agrada la paraula "bolo", tan utilitzada en el món de la faràndula) tenia el seu propi "decorat": una aula d'escola, un carrer, una plaça, un pavelló, un cau, unes colònies...

ESCOLA DEL MAR

Tinc un record entranyable d'aquesta escola municipal de Barcelona on vaig estudiar la primària. En aquells dies s'entrava a l'escola als 6 anys i se'n sortia als 10 que era quan es començava el batxillerat que durava 4 anys (batxillerat elemental) + 2 (batxillerat superior) i després feies COU (Curs d'orientació universitària) per després passar la selectivitat i entrar a la universitat.

A l'Escola del Mar em van voler fer avançar un curs. Vaig fer les proves però no les vaig superar. I és que no em considero pas una persona gaire intel·ligent, però sí que era un alumne estudiós, treballador i aplicat, amb ganes d'aprendre. I aquestes ganes d'aprendre i saber s'han anat multiplicant al llarg de la meua vida. Hagués pogut estudiar diverses carreres. He tingut facilitat per estudiar i, sobretot, ganes.

Allà vaig aprendre a jugar a escacs, a cantar, a escoltar música clàssica. Allà em vaig enamorar per primera vegada, quan tenia sis anys, d'una nena que es deia Hospital de cognom (no ens dèiem pel nom). Recordo que el conserge vivia a l'escola. Vaig fer de cap de meteorologia de l'escola (donàvem les dades observades a

l'ajuntament de Barcelona. Recordo, en especial, les textures emocionals que es despertaven dins meu i que han quedat per a totes la vida com ja aventurava la Maria Montessori, les olors (recordo la de la colònia d'una nena de qui em vaig enamorar als 9 anys, les gomes d'esborrar, les llibretes, les ceres (dacs), els llapis de colors, els decorats que fèiem per fer titelles; els sabors, en especial, del dinar que ens cuinaven i dels berenars (pa amb xocolata o formatge) que ens donaven a mitja tarda. Recordo el joc del mocador, les curses de banderes, les lectures de cròniques (que explicaven fets succeïts a l'escola); les percepcions sensorials com el sol de mitja tarda, el tacte dels materials escolars. M'encantaria poder reviure tot allò. En tinc molt bon record.

Al meu web, a l'apartat Links trobareu la meva pàgina sobre l'Escola del Mar.

ESCOLA BALDIRI REIXAC

En acabar la primària,¹ vaig estudiar els dos cursos primers cursos de batxillerat a l'escola que es troba dins del Park Güell de Barcelona, l'escola Baldiri Reixac,² de la que no tinc massa bon record perquè s'hi practicava la pedagogia del càstig físic i de la memorització, una escola pública tradicional. Escola mixta, però nens i nenes separats en aules diferents. Recordo que l'únic moment en què la música hi tenia presència era quan s'hi celebraven el mes de Maria, el mes de maig. En aquesta escola vais aprendre a jugar a bàsquet (un dels meus esports favorits), fins i tot va estar-ne federat, tot competint amb altres escoles. Ho feia prou bé, encara que la meva alçada no va ser mai la idònia per dedicar-m'hi professionalment. En aquesta escola em trobava sempre entre els sis primers alumnes de classe, encara que mai no vaig ser el número u.³ No era un "empollón", però estudiar se'm donava bé perquè m'agradava; més per l'interès que hi posava que per tenir una gran capacitat intel·lectual. L'anglès era la meva assignatura preferida. Els mestres mai no em van pegar ni castigar però recordo haver-ho vist fer a altres companys: pegar amb un regle a la mà i al cul dels alumnes. Era habitual. La societat ho acceptava i la majoria de mares i pares també. Amb tot, quan hom és infant es queda sobretot amb les vivències sensorials recordo la fragància de la primavera en aquest parc tan especial que és el Parc Güell, l'olor del menjar que es preparava a la cuina, el so dels infants jugant a l'hora del pati i de la font que hi havia, també el so impertinent del timbre que tocava a l'hora d'entrada a l'escola i quan s'acabava l'esbarjo. Recordo també les baralles que es feien al pati, els càstigs per portar la bata descordada, el conserge (que vivia a la

---

¹ En aquells dies dels anys 1970-1972, l'educació primària acabava als 10 anys i tot seguit començava la secundària, amb el batxillerat.

² Durant la dictadura franquista, aquesta escola s'anomenava General Primo de Rivera.

³ Els alumnes s'asseien per ordre de resultats acadèmics. Els que trepen pitjors resultats acadèmics seien en les últimes files (d'aquí la famosa expressió "l'últim de la fila") i els que aprenien més, al davant de tot.

pròpia escola) i les escales majestuoses de l'entrada al Park Güell per on pujàvem i baixàvem cada dia. En aquells dies no hi havia ni un sol turista!

Els altres dos centres on vaig estudiar van ser: la Institució Pinadell, una acadèmia privada situada al carrer Balcells del barri de Gràcia de Barcelona que ja no existeix on vaig fer els quatre cursos següents de batxillerat i l'acadèmia Estudis Salla, una petita acadèmia que ja no existeix, situada en un entresòl del carrer Gran de Gràcia de Barcelona on vaig cursar el COU, un curs de preparació per a la Universitat que a l'hora de la veritat no era res més que un curs més de batxillerat. Quan vaig acabar COU, la recomanació de la direcció de l'escola va ser que estudiés medicina o biologia, ja que havia cursat un batxillerat científic, però per sorpresa seva (i de la meva mare i pare), els vaig dir que volia estudiar magisteri. I així ho vaig fer. Hagués estat un bon metge perquè sempre he tingut molt bona intuïció mèdica i el meu esperit crític i la meva capacitat investigadora també m'haguessin fet ser un bon biòleg.

ESCOLTISME

Encara que no he estat mai minyó escolta, ho soc de sentiment i cor. "Tant com puc" i "Sempre a punt" han estat dos principis escoltes que he tingut i tinc com a capçalera tant de la meva vida personal com professional. M'hagués agradat fer la promesa escolta.

EQUIP

Soc poc amant de treballar en equip o en grup. M'agrada passar a l'acció en solitari, de manera ràpida i directe, això d'haver de consensuar, reunir-se, pactar... sempre és una gran inversió de temps i costa molt arribar a acords sense enfrontaments o, encara pitjor, havent de guardar silenci i no expressar lliurement el que sents.

ESCOLTAR

Soc més d'escoltar que de parlar. De petit era molt callat.

ESCRIURE

Escriure és terapèutic per a mi, m'equilibra, m'asserena; es una forma expressiva amb la que em sento molt a gust. Personalment, em va millor escriure que parlar, pots reflexionar amb més temps i buscar les paraules exactes per dir el que sents i el que penses. Escriure va acompanyat de silencis, de matisos. M'encanta escriure el que sigui, també articles sobre les meves passions: música, cançó, educació, filosofia, folklore... També m'agrada recopilar frases, proverbis, refranys...

ESPERAR

Ens passem una part de la vida esperant, en una sala d'espera (consultes mèdiques, urgències, llocs oficials...), fent cues, esperant una persona que fa tard... Recordo, una vegada que després d'esperar una bona estona per entrar a la consulta d'una metgessa de capçalera, em va dir: "doni'm cinc minuts que vaig a fer un cigarret" (i era metgessa!). O sigui que, a sobre, vaig haver d'afegir cinc minuts més d'espera. El temps d'una persona és sagrat, quan ho aprendrem això?

ESPECTACLES

Amb els anys, m'he decebut molt en adonar-me que l'aspecte menys buscat dels espectacles infantils és l'educatiu, es prefereix l'aspecte lúdic, l'aspecte plàstic, l'aspecte tècnic i sobretot el que demanden els que et contracten: "que hi hagi molt soroll". Res més lluny del meu tarannà. En algunes ocasions fins i tot més que fer d'animador feia de "calmador" perquè prou en sap la mainada d'esverar-se.

ESPIRITUALITAT

Soc persona espiritual sense religió. No m'interessa cap dogma ni cap creença religiosa en concret, encara que totes aporten idees interessants i d'algunes d'elles m'hi he sentit més proper com són el budisme, el taoisme i el cristianisme. Soc una mena de monjo laic, en alguns aspectes em sento agnòstic i en altres ateu, i en la majoria poc atret per les esglésies. He vist massa hipocresia i lluita d'interessos, de voler conquerir i sotmetre.

Encara que hi ha qui diu que no ens hauríem de fer preguntes metafísiques. Jo, com a filòsof que em sento, me les faig constantment. Una vida sense reflexió filosòfica seria una vida molt pobre per a mi. Em surt així. També és cert que aquesta reflexió constant m'ha dut a patir d'ençà que era adolescent.

ESPORTS

De petit feia poc esport i d'adolescent vaig practicar el bàsquet, la natació i el ping-pong (tennis de taula). M'hagués agradat ser artista marcial, gimnasta o jugador de bàsquet. Pel que fa al bàsquet, com que soc baixet vaig haver-ho de deixar, a nivell professional, encara que recordo que hi va haver en Muggsy Bogues que feia 1,60m. i que va ser present 14 anys a la lliga professional de bàsquet nord-americà; una vegada fins i tot va fer un tap a un jugador de 2,13m). Pel que fa a les arts marcials vaig practicar el meu estil durant uns anys de manera autodidacta però ho vaig deixar, vaig preferir l'art a la marcialitat. Amb tot hi he continuat vinculat a través de revistes i, en especial, estudiant el rerefons filosòfic de Bruce Lee. De més gran he anat bastant en bicicleta. Encara que he treballat amb màquines no he estat mai musculós. Prefereixo caminar a córrer. Soc un esportista de fons més que de velocitat i m'agraden més els esports individuals que els d'equip. Continuo practicant la gimnàstica i la

natació per mantenir-me en forma i el bàsquet de tant en tant, com afició, talment com el tennis de taula.

FAMA

He estat sempre poc conegut i més de nom que no pas d'aspecte físic, tant en el món de la música com en el món de l'educació. Mai he estat famós ni voldria ser-ho. La gent que et reconeix t'observa i et jutge constantment. No està fet per a mi això. És com una guillotina, perdre tota llibertat i estar constantment justificant el que fas i perquè. M'agrada passar desapercebut i fer la meua. Accepto ser conegut amb el pas dels anys, per la teua trajectòria, o sigui, més reconegut que conegut.

Ser popular, però no famós. La fama és una guillotina que se't gira en contra, una mena de bumerang que torna sempre contra teu. Com l'escuma de la cervesa que puja ràpid però al cap de poc ja n'hi en queda. No vull ser famós perquè la fama destruiria la meua vida com quasi bé a totes les persones que ho han estat. La majoria d'elles haguessin donat la meitat de les seves riqueses per tornar a passar desapercebudes. Prefereixo ser arrel que com deia Khalil Gibran: "Una arrel és una flor que menysprea la fama".

FEINA

Tinc la sort (no hauria de ser una sort. Tothom hauria de tenir dret a realitzar la feina que li agrada, no pels diners que se'n treuen sinó per com n'és de feliç fent-la) de tenir una professió amb la que puc donar tot el que puc de mi mateix envers els altres. És una professió que m'apassiona, sobretot quan enregistro un nou CD o preparo un nou llibre o cançoner. Realitzar actuacions, impartir cursets de cançons per a mestres i impartir classes de guitarra i de banjo també m'agrada molt. Llàstima que d'ençà del 2002 i, en especial, de la crisi del 2008, les coses, a nivell professional, van anar-me davallant fins a quedar-me sense feina i sense poder realitzar la meua vocació i sense tenir ingressos econòmics. Els últims anys han estat molt dolorosos per a mi en aquests aspectes.

FILOSOFIA

Em sento filòsof de vocació; m'hagués agradat ser-ne de professió.

FILLS

M'he dedicat en cos i ànima a la meua filla i al meu fill, algú em podria retreure de què fins i tot massa, però he assumit aquesta responsabilitat de la manera més profunda que he pogut. Fem pels fills fins i tot el que no fem per nosaltres mateixos. En el meu cas, aquesta dedicació m'ha allunyat de la meua professió i de les meves aficions. Potser si que no calia haver-ho fet tan intens, però cadascú és com és. Ara també he de reconèixer que m'esperava que seria una cosa més bonica. A l'hora de la veritat m'ha fet patir molt i m'ha "tret" moltes de les coses de la meua vida personal de quan era

solter. Els fills et fan passar per tantes coses que ni t'havies imaginat ni plantejat...

FORMACIÓ

Per a mi, tenir una bona formació acadèmica pedagògica ha estat importantíssim perquè he cregut que qualsevol activitat feta per a infants ha de tenir un bon fonament pedagògic. Curiosament, a més formació acadèmica tenia més "rebutjat" m'he sentit pels propis professionals de l'educació. Com si els fes por la meva formació acadèmica, com si no gosessin, per si de cas. Aquest aspecte sempre m'ha deixat perplex i entristit.

FOTOGRAFIES (I FILMACIONS)

Sempre m'ha encantat fer-ne i m'encanta fer àlbums de fotos. Ho he fet amb els fills. Una de les primeres coses que em vaig comprar amb els estalvis quan tenia 15 anys va ser una càmera fotogràfica. He tingut càmeres de fotos i videocàmeres, sempre he trobat important deixar record fotogràfic i filmat de tot.

A la meua pàgina web trobareu l'apartat Galeria de fotos amb una mostra de fotografies al llarg dels anys.

FLORS (PLANTES, ARBRES)

Les meves flors preferides són: la rosa i el gessamí (per l'olor), de plantes: l'espígol, el romaní, la farigola; d'arbres: el ginkgo biloba (un arbre de l'època dels dinosaures que deixa caure les seves fulles totes de cop en ple novembre), les oliveres (per la formes dels seus troncs i soques), els pollancre (per la fressa que fan al vent).

FRARE

Vaig estar a punt de fer-me frare franciscà. L'any 1977 vaig dubtar entre dedicar-me a la música professional, estudiar magisteri o fer-me frare franciscà, influït pels frares franciscans que coneixia de la parròquia on feia de monitor d'esplai i on dirigia cants de missa. Curiosament, alguns d'aquells frares van acabar deixant els hàbits i jo em vaig decantar per dedicar-me a cantar i estudiar magisteri perquè no veia massa clar el món religiós... i crec que vaig fer ben fet.

GALETES

Han estat sempre una de les meves debilitats. En conec de tota mena, estil, forma, gust, textura... Amb els anys em vaig anar inclinant per les dietètiques, les ecològiques, les que no porten sucre... i actualment en consumeixo molt poques.

GENEROSITAT

Soc una persona generosa i atenta.

GENT

No soc persona d'identitats col·lectives. Soc més aviat au solitària. Hi ha aspectes de la gent que no m'agraden i que, de vegades, em fan mal. M'agrada passar desapercebut. Prefereixo la conversa de tu a tu i, com a molt, amb dues o tres persones més. Defujo dels gran grups.

GESTES

Una gesta que he aconseguit: ser el cantant de Catalunya que més discos ha publicat (143). Una altra gesta: tenir un repertori de 1.300 cançons. Encara que tot això no ho sap gairebé ningú.

GROUCHO (MARX)

És un dels meus referents. M'encanta el seu humor irònic i la facilitat de fer humor jugant amb les paraules. Vaig escriure una cançó per als germans Marx. Són atemporals i universals: sempre riurem amb ells perquè l'humor absurd sempre fa riure i l'humor irònic és ideal per fer de reflex dels mals socials i de les conductes humanes.

A la meva pàgina web, a l'apartat Links, trobareu la pàgina que dedico als Germans Marx.

GUIARRA

En la meva infància/adolescència els meus pares només em van apuntar a una activitat extraescolar (en aquells dies n'hi havia ben poques), a aprendre a tocar la guitarra quan tenia 13 anys i, curiosament, allò va canviar radicalment la meva vida de bon nen de casa, quiet, callat i tímid. Joan Comino va ser qui em va ensenyar a tocar la guitarra, era frare franciscà i estudiava teologia, l'any 1973, a la parròquia de La Salut, a tocar del Park Güell, on jo faria de monitor d'esplai un parell d'anys després i d'animador de cants de missa (aquelles misses de joventut tan plenes de vida i música on els capellans tenien un concepte diferent de com viure l'eucaristia). Al llarg dels anys posteriors he estat autodidacte i he aprofundit en la tècnica *fingerpicking*.

HERÈNCIA

Del pare, el rigor científic, la vena artística, musical i filosòfica, el pessimisme. De la mare el fet de donar-se als altres, encarar els problemes, acceptar i fluir amb allò que et va succeint, el sacrifici, l'optimisme.

HONRADESA

He estat sempre molt honrat amb la meva feina, amb tot el que té a veure amb la música i els infants. Mai em vaig vendre, mai vaig fer una actuació per diners o fer alguna cosa que prostituís la meva professió.

HUMANISME

Soc un humanista. M'importa l'ésser humà, d'aquí que sigui pedagog de formació i filòsof de vocació. I he trobat en la cançó i en la música instrumental el mitjà per arribar a l'ésser humà.

(Éssers) HUMANS

La vida és fantàstica, el problema és l'ésser humà: una mena de tèrmit que ho fa tot malbé. En certs aspectes els animals ens superen en escriure. Quin desengany! Ens creiem el centre de l'univers i tan sols som un granet de pols d'estrelles.

HUMILITAT

M'hagués agradat ser encara més humil, no per timidesa, sinó per opció personal. El meu tarannà m'ha portat sempre a posseir poques coses materials. En aquest aspecte es nota el meu vessant "franciscà".

IDEALS

Soc un idealista nat. I gràcies a ser així (que té molts inconvenients) he aconseguit gran part de tot el que he fet.

IMAGINACIÓ

La imaginació és un refugi per a mi. Pots crear imatge del que vulguis. Imaginar i fantasiar vides diferents m'ha permès sobreviure.

IMMEDIATESA

Soc impacient, molt impacient, m'agrada la immediatesa, encara que en altres aspectes tinc molta paciència i aguant, és curiós.

INFÀNCIA (La meva)

Dels 0 als 6 anys no recordo res. A partir dels 6 anys recordo, sobretot, el que feia a la meva estimada escola del Mar, escola municipal de Barcelona de bona tradició pedagògica, situada al barri del Guinardó. Només hi vaig ser 4 anys, era la primària de l'època, es començava als 6 anys i s'acabava als 10 anys (que començava el batxillerat que durava sis anys). També algun curs havíem anat a escola els dissabtes al matí. L'escola acabava a les cinc però podies fer "permanències" (que era una hora de fer deures) i s'acabava, doncs, a les sis. Acabada la formació elemental vaig anar a l'escola general Primo de Rivera (ara Baldori Reixac) que és l'escola que es troba a dins del Park Güell. També recordo que jugava molt a casa, en especial, amb coses que construïem i ens inventàvem el meu germà i jo. De joguines en vam tenir poques. No hi havia gairebé activitats extraescolars. Un altre record remarcable de la infància és haver anat molt al parc Güell perquè hi vivíem més o menys a prop. Allí hi passejàvem i podies llogar per hores un tricicle una bicicleta per fer voltes per la plaça que queda sobre la sala de columnes. Vivíem en un pis petit, de 60 metres quadrats, fosc, fred humit i

sense vistes perquè donava davant d'un mur de maons. Allí hi vaig viure vint-i-dos anys i nou mesos, que ja em vas independitzar. Al bloc de pisos hi havia porteria, i la senyora Antònia, que era la portera, ens saludava quan entràvem i sortíem. A les nits si t'havies deixat les claus de la porta exterior de l'edifici a casa hi havia la figura del "sereno", un home que tenia totes les claus dels portals dels edificis d'uns quants carrers i el cridaves i venia a obrir-te. També se'm fan presents les botigues i edificis del voltant, una sastreria, una "tocinera" i una bodega (que encara existeix avui en dia). Davant teníem una església, un edifici molt modern (que no semblava, ni ho sembla encara una església) on el rector tenia molt mal geni. També una farmàcia i una matalasseria. A tocar teníem la plaça Sanllehy però no tenia ni gronxadors ni tobogan.

INFERIORITAT

Sempre he patit de complex d'inferioritat i ser baixet encara ho ha incrementat.

INSPIRACIÓ

La trec de tot arreu: de la mainada, de la vida, de la terra, de la il·lusió, de l'esperança, de la pròpia música. Amb tot, crec que la inspiració molt sovint et ve. Hi ha qui defensa que els que fem cançons i música no fem res més que ser mediadors de música i cançons que sembla com si ja existissin en algun punt de l'univers i l'únic que fem és ser l'instrument per canalitzar-les. Potser sí, qui ho sap. Com diu la veu popular: 1% d'inspiració i 99% de transpiració (o sigui, treballar i suar molt).

INSTRUMENTS MUSICALS

Toco la guitarra, el banjo de 5 cordes, una mica el piano, la flauta, l'harmònica i una mica els instruments de percussió, la mandola, l'ukulele i el xilòfon.

JOIES

No en tinc. No m'han agradat mai. No m'interessen, em fan sentir incòmode. No m'agrada aparentar el que no soc. Ni tan sols porto anell o rellotge. M'agraden les mans nues. I encara que m'agraden les polseres hippies tampoc no me'n poso mai. Ni pírcings ni arracades ni tatuatges... res.

L'ESCOLA DE CANÇÓ

Vaig crear l'Escola de Cançó que va durar quinze anys però, malauradament, la vaig haver de tancar. Hi vam impartir molts cursets de cançons per a mestres, classes de guitarra i de banjo i s'hi venia material didàctic de cançoners, llibres i discos. M'hagués agradat donar-li més continuïtat, un lloc també on venir-hi a cantar pel plaer de cantar, per l'aspecte de poder fer catarsi de sentiments a través de les cançons, com fan a Irlanda que van a cantar i a tocar

música després de la jornada laboral, i allà tant s'hi pot trobar una persona directiu d'una empresa com una persona que neteja carrers.

LANDON, Michael

El meu actor preferit. M'encanta com es donava a la feina, el seu somriure, el seu perfeccionisme per transmetre valors a través de la televisió. Mostrava aquells dos principis de l'escoltisme que tant han marcat la meva vida: sempre a punt i tant com puc que es veien reflectits en les seves sèries *Little House on the Prairie* i *Highway to Heaven*.

A la meva pàgina web, a l'apartat Links, trobareu la pàgina que li dedico.

LA LLAR DE LA MEVA INFÀNCIA i ADOLESCÈNCIA

El pis on vaig viure d'ençà que vaig néixer fins els 22 anys i 10 mesos que va ser quan marxar de casa dels pares, era petit, fosc, humit i fred però no el recordo com una cosa negativa, em fa l'efecte que quan som infants no ens fixem massa en aquestes coses. Recordo que hi tocava una mica el sol a la primavera, les escales, el portal, la Sra. Antònia, que era la portera, les botigues que hi havia al costat (un sastre a un costat i la bodega La cepa de oror, a l'altre), i la "tocineria", la farmàcia, la merceria i la matalasseria que eren botigues properes. Recordo l'escala, els graons, la foscor que hi havia, el botó per encendre el llum, la finestra que donava a un celobert, com eren les portes dels pisos, la barana de l'escala, la porteria, l'entrada, el rètol de "Podólogo" del pare, la reixa, el carrer, l'església tan moderna que hi havia al davant (i encara hi és), les botigues: la bodega "La cepa de oro", la plaça Sanllehí, l'escola de monges, el quiosc, el lloc de les "quinieles", les parades de l'autobús, el mercat, el camp de futbol de l'Europa, la clínica Quirón, els domicilis on vivien els meus amics Francesc Camí, Francesc Cases i Carlos González, la parròquia dels franciscans, el Parc Güell, les caminades des de casa fins l'Escola del Mar, les caminades des de casa fins a l'escola "Primo de Rivera" (actualment Baldiri Reixac) que es troba dins del Parc Güell, les caminades a l'Institució Pinadell on vaig estudiar batxillerat i a l'acadèmia La Salla on vaig realitzar el COU (curs d'orientació universitària que era en realitat un curs més de batxillerat). Les estances del pis eren: el rebedor on es trobaven aquells comptadors de ploms que s'havien de canviar quan es feien malbé si no et quedaves sense electricitat, la cuina amb uns armaris d'època i una pica gran i on havia xerrat tantes vegades amb la meva mare, el safareig, el petitíssim bany, el despatx-consultori del pare que era, alhora, l'espai per a la consulta podològica.

No es podia fer soroll, s'havia d'anar en compte a no ocupar el lavabo per si alguna visita hi havia d'anar, el televisor havia d'estar ben fluixeta i no es podia jugar fent soroll. Amb tot, no ho recordo amb tristesa. Les coses eren així i ens hi havíem amollat, l'habitació compartida que teníem el meu germà i jo, que primer albergava un

parell de llits però que amb els anys esdevingué la sala d'espera per als pacients del pare i que mai podíem utilitzar per jugar. Els llits s'amagaven en un armari encastat i un llum de peu i dues cadires havien manllevat l'espai de joc propi de la infància, l'habitació dels pares que era molt freda i que tenia un llit gran, un armari per a la roba, dues tauletes de nit i un tocador i que després es convertí en un espai amb un armari encastat de paret a paret amb un sofà llit que cada dia es plegava i es despleguava i una taula "camilla", rodona, amb faldilla de roba i que utilitzava jo per estudiar, el menjador la finestra del qual donava davant d'una paret de maons que només permetia veure una mica de cel, si miraves amunt, on hi havia també el piano del pare que tantíssimes vegades l'havia escoltat tocar. Els mobles que em semblaven tan antics fins que els van canviar. Els armaris encastats que es van fer i que tant agradaven a la meua mare. La petita estufa de gas per escalfar tot el pis (devia tenir 60m²). Cada espai ha teixit la nostra biografia i s'han tornat records.

LLEGIR (LLIBRES / LECTURA)

Vaig començar a llegir molt d'hora, el meu pare em va ensenyar l'abecedari perquè l'escola, en la meua època, no començava fins els sis anys. La lectura m'ha anat polint com a persona. Lectura i vida van de bracet. Llegir no només em fa feliç (que de per si ja és molt important), sinó que, a més a més, em distreu i m'il·lustra. Soc un bibliòfil nat, això m'ho va transmetre la meua estimada Escola del Mar de Barcelona. També és cert que a mesura que et vas fent gran la vista es cansa més i redueixes la quantitat d'hores de lectura. Tries i files més prim a l'hora d'escollir què llegir. Sort n'he tingut de la lectura, per a mi ha estat i és un refugi, una forma excel·lent d'evadir-me. Aprenc molt llegint perquè sempre m'he decantat pels llibres de no ficció. M'encanta també el valor simbòlic que tenen els llibres, l'aspecte físic, l'olor, el pes, el tacte de les pàgines... no m'atrauen en absolut els llibres digitals. També llegeixo revistes, en especial, Integral i Cuerpamente, per la meua dèria per la salut, i d'altres de culturals.

A la meua pàgina web trobareu tots els llibres que he publicat.

LLIBERTAT

La llibertat és cabdal per a mi i he lluitat i patit molt per mantenir-la. M'agrada anar per lliure i m'hagués agradat haver-ho fet molt més. Quan esdevens pare, si realment t'importen els fills i els dediques temps, la llibertat personal queda molt limitada. La falta de llibertat em deprimeix i m'angoixa.

LLOCS

No em trobareu mai en un casino, en un camp de futbol, en una discoteca, en un bar. Em trobareu en una biblioteca, una botiga de segona mà, una botiga d'instruments musicals, una llibreria, un parc públic.

LLUITAR

Sempre he hagut de lluitar per tot d'ençà que vaig començar la meva carrera professional l'any 1977. Res no m'ha estat fàcil.

MARE

La meva mare sempre ha estat per als altres, en especial els familiars, sense demanar res a canvi. Aquest amor entès com a àgape li ha sortit sempre dintre. Això ha donat sentit a la seva vida. No ha escrit mai cap llibre ni tan sols un article però té una saviesa innata. Actualment, té 95 anys i fins aquesta edat ha tingut el cap molt clar i una memòria fantàstica.

MÀTRIA

La meva pàtria és Catalunya i la meva màtria Nord-Amèrica. Si pàtria prové de pare, màtria prové de mare. Així hi ha equilibri. Si em trobo a la pàtria trobo a faltar la màtria i a l'inrevés. Allà on et sents a gust. No em decideixo per cap de les dues, ambdues es complementen i les necessito: l'aspecte femení i l'aspecte masculí. Tot i així, tenim realment alguna pàtria? Ho és la Terra com al·ludia el filòsof i poeta? Potser ho som cadascú de nosaltres, duent-la dins nostre com una mena de sentiment personal. Hi ha qui s'hi ha referit dient que la nostra veritable pàtria és la infància, però sempre depèn de si s'ha viscut amb plenitud o s'ha patit. Potser tenim una pàtria, però també és possible que perdéssim la màtria en algun moment de la història i que, per tant, ens trobem en exili constant.

MEDICINA (METGE)

Hagués estat un bon metge perquè sempre he tingut una gran intuïció per la medicina, deu ser genètic perquè el meu pare s'hi dedicà. M'ha agradat sempre estudiar, saber i m'he fet un fart d'estudiar sobre la salut humana i les medicines alternatives, sobre la salut en general, en especial, d'ençà que va néixer la meva filla. Amb tot, he de conèixer que soc una persona molt desencisada dels professionals de la medicina... Recordo, de petit, el doctor Martí que venia a casa a visitar-nos quan estàvem malalts. M'ha interessat sempre l'aspecte humà del metge que pot fer molt per al pacient. El meu pare va ser molt bon professional de la medicina, malauradament, va haver de viure la mort del seu pare (el meu avi patern), quan tenia 7 anys, per una negligència mèdica.

MEDIOCRITAT

Refuso absolutament la banalitat i la mediocritat humana; no em veureu a bars ni camps de futbol ni en llocs massificats. La mediocritat humana ho omple tot. M'agradaria trobar un país, una terra, una comunitat en què les persones creixen plegades, on no hi ha ni primers ni últims. La vida és com una carrera universitària, hi ha assignatures obligatòries, n'hi ha de comunes i n'hi ha de lliure configuració, s'han d'aprovar totes i les que queden justetes s'ha de procurar millorar-les. No podem acceptar mai la mediocritat.

MENJARS

Els meus menjars preferits són: les cremes (de qualsevol mena), les amanides, les truites, les croquetes, la sopa de ceba, els llegums, el pa torrat amb oli. De dolços, les galetes, la xocolata. Com que soc vegetarià d'ençà del novembre de 1982, el tofu, les hamburgueses vegetals, les verdures, fruites, cereals, llegums, llavors, fruits secs i germinats són la meva dieta habitual.

MESTRE

Encara que soc graduat en magisteri i doctor en pedagogia mai he treballat ni de mestre ni de pedagog. M'hagués anat molt bé per assegurar-me un sou estable (que mai no he tingut), però, en el cas de mestre, l'escola tal com està concebuda pel sistema educatiu és molt diferent del que crec que hauria de ser. Fins i tot, en alguns aspectes, em sento proper a la desescolarització i als moviments d'educar a casa.

No serviria com a mestre d'escola, encara que tinc molta facilitat i paciència per ensenyar. Malgrat vaig estudiar aquesta carrera universitària, amb el pas dels anys m'he adonat que l'escola es troba massa lluny del que jo crec que hauria de ser i, per tant, patiria massa i no hi hauria coherència interna entre el que crec i el que he de fer amb l'alumnat. No m'agrada cap sistema educatiu i em convencen pocs mètodes didàctics. No estic gens d'acords amb els sistemes educatius actuals ni amb el com i què es realitza a l'escola. L'escola és un instrument del sistema que allunya l'ésser humà de la seva pròpia naturalesa i d'allò essencial que dona sentit a l'existència humana i la felicitat. La majoria d'escoles fan malbé l'essència de l'educació de l'ésser humà. Soc mestre, però no em sento mestre d'escola. I, curiosament, continuo reflexionant, llegint i estudiant molt sobre educació. Em costaria molt ser mestre d'escola, m'interessa més la persona que l'escolar. La filosofia omple el buit que sento quan reflexiono sobre l'educació de l'ésser humà.

MISSA

Durant els anys 1975-1977 vaig dirigir cants a les misses que es feien a la parròquia de La Salut de Barcelona, al barri de mateix nom, a tocar del Park Güell. Era un convent de franciscans, on hi vaig aprendre a tocar la guitarra als 13 anys i on vaig ser monitor d'esplai i colònies durant tres anys. Eren unes misses molt diferents, plenes de vida, fins i tot recordo les misses de joventut en què el capellà no feia el sermó després de l'Evangeli sinó una tertúlia amb els qui hi assistien. Es cantava molt i hi havia guitarres, flutes, banjo, piano, instruments de percussió. Era la influència del folk nord-americà, dels espirituals negres i de la lluita de tants capellans de l'època pels drets socials. Molts d'aquells van deixar els hàbits. Per a mi va ser una experiència molt enriquidora perquè vaig aprendre a saber cantar en públic i a fer d'animador de cants.

MÚSICA

Escolto tota mena de música. Hi ha infinitud d'estils musicals. Tant m'agrada escoltar música folk com música country, cançons modernes i cançons tradicionals, música antiga i clàssica com música per fer dansa i ball. Una persona que es diu a ella mateixa músic ha d'acceptar tota mena de músiques, unes tenen més a veure amb l'ésser humà i la seva ètnia, altres tenen a veure amb la moda. Ha d'haver-hi de tot i tota és bona per escoltar perquè com diu un proverbi nord-americà: "Mentre escoltes, interpretes o fas música no estàs utilitzant els punys" O sigui que qui fa música acostuma a estar més a prop de la pau que no pas de les baralles.

La música omple de poesia la meva vida. Em considero un treballador de la música, un obrer musical. La música és com un complex polivitamínic, a mi m'ha alimentat sempre. N'estic convençut que sense ella no sé si seria mort però segur que seria una persona molt diferent a la que soc. Per a mi la música ha estat un cau on aixoplugar-me. M'ha ofert sempre consol, no m'ha fallat mai i em serveix per a expressar-me i comunicar. Sort n'he tingut i en tinc de les cançons i de la música, tant a nivell auditiu com interpretatiu. Totes les persones tenim una biografia musical al final de la nostra vida, una banda sonora farcida dels temes musicals al llarg de la nostra vida.

És paradoxal la vida professional del músic: pot recollir avui els fruits més saborosos de l'èxit i la riquesa i demà trobar-se en la més gran de les pobreses.

Hi ha qui paga molts diners per escoltar la Marxa turca de Mozart, interpretada per la filharmònica més important del món, i la mateixa peça interpretada amb un acordió per un músic de carrer és recompensada tan sols, i de manera voluntària, amb uns cèntims que el músic recollirà en passar el "platet" un cop acabada la interpretació.

Hi ha melodies que ens arribaven ben endins i que ens fan surar els sentiments més profunds sense poder-ho evitar. Quedem com despullats davant de certes músiques. I teixeixen els sentiments que van escrivint la banda sonora de la nostra vida; la catarsi perfecta.

La música em ve d'herència i medi. D'herència per part el pare, melòman i pianista aficionat i del medi a través de l'Escola del Mar, l'escola d'infància. Estudio guitarra als 13, animar amb cançons com a monitor d'esplai i colònies entre els 15 i els 18 anys i cantar i dirigir cants de missa durant dos anys; unes misses plenes d'alegria, música i vida ben diferents de les tradicionals. El meu inici com a cantant-animador ja és als 15 anys, doncs.

A l'apartat Bibliografia de la meva pàgina web trobareu el llibre Homo Musicalis que us podeu descarregar gratuïtament.

NATURA

Quan em poso a cantar enmig de la natura, el marc natural que m'envolta esdevé el millor escenari. I m'hi sento molt a gust quan hi passejo. La natura m'ofereix la millor pel·lícula, la millor banda sonora. Em calma, em regenera. La necessito.

NO...

He estat mai ingressat a la presó.

Tinc cap deute amb cap persona ni entitat.

M'he emborratxat mai.

M'he drogat mai (ni fumar un simple porro; tampoc fumar)

OBSERVAR

M'agrada observar. Estar assegut en un lloc i observar. Ho he fet sempre.

OPORTUNITATS

No m'han sortit gaires oportunitats al llarg de la vida o no les he sabut veure de tan efímeres com són de vegades. Tampoc no he sabut crear les meves pròpies oportunitats.

ORDRES (Donar)

Em desagrada rebre ordres.

PARAULA

Soc persona de paraula. Es pot confiar en mi. Compleixo. L'entenc com una forma de responsabilitat i de respecte.

PARAULES

Soc fuster de paraules, m'encanta jugar amb el llenguatge, amb la ironia, amb el doble sentit, amb les rimes.

PARE

He assumit el paper de pare tan bé com he sabut, amb la màxima responsabilitat. M'agradaria saber quin record tindran la meva filla i el meu fill de mi. Què hauran captat del seu pare, quina opinió en tenen, si hauré deixat dins seu el pòsit suficient perquè floreixin com a persones. Quin record els quedarà en la seva vellesa? Quin record tindran quan jo ja no hi sigui en aquesta vida?

PARC(S)

Sempre m'ha agradat asseure'm en un parc, veure com juga la mainada, quina relació estableixen els nens i nenes entre ells i també la seva relació amb els adults. S'aprèn molt. M'agraden aquestes estones que passo en un parc perquè m'asserenen a nivell personal encara que fan que el meu cap no pari de reflexionar sobre el que veig. Hi anem per esbargir-nos. Ens hi porten quan som infants, de jove ens hi trobem amb les amigues i amics, de grans ens quedem

embadalits tot contemplant la mainada que hi juga. Un lloc excel·lent per distreure's, un lloc idoni per a l'observació i l'aprenentatge no només sobre els infants, sinó sobre l'ésser humà en general i sobre la vida. He anat a multitud de parcs a asseure'm, a llegir, a escriure, a pensar... Parcs, espais per esbravar-se, per fer petar la xerrada, per calmar-se. Massa habitatges, massa carrers, massa botigues, massa cotxes i pocs, molt pocs parcs.

PARK GÜELL

Parc d'infància, d'adolescència, de joventut i de vida adulta. Ser allí és com sentir-me a casa. De petit, hi anava en bicicleta, en l'època en que s'hi llogaven bicicletes al bell mig de la plaça, sobre la sala de columnes, fins i tot el tricicle que tenia a casa, quan ja no l'utilitzava, la meva mare va acabant donar-lo a l'home que llogava les bicicletes del parc Güell perquè l'aprofitessin altres nens i nenes. De més gran, hi anava amb la meva mare per repassar el deures de batxillerat,⁴ als jardins que queden davant de l'escola, al costat de la sala de columnes. Amb el meu pare anàvem caminant fins a les tres creus, el punt més alt del parc. D'adolescent hi portava els nens i nenes de l'esplai en què feia de monitor, que es trobava a la vora, a la parròquia de la Salut, un convent de franciscans, per jugar, fer jocs de pistes i gimcanes. De jove hi vaig portar totes les meves amigues i amics. En l'edat adulta hi vaig passejar multitud de vegades, fins i tot anava a llegir i a treballar en la tesi doctoral. Després, en viure fora de Barcelona, hi he anat molt menys. Quan vaig ser pare hi vaig portar els meus fills alguna vegada per immortalitzar la típica foto al costat del dragó. Recordo fer el camí que voreja tot el parc, les zones de joc, de la meva infància, el museu, aquelles pilones arrodonides de pedra que saltava... fins i tot recordo quan hi entrava amb el primer cotxe que vaig tenir, en una època en què poques persones s'hi passejaven i el parc era un lloc buit i més feréstec. Fins i tot havia rentat el cotxe allí dintre. Ara, amb la massificació de turistes, tinc un sentiment estrany, com si el meu parc estimat s'hagués profanat, fins i tot s'ha de pagar per entrar-hi.

PASSAR (DESAPERCEBUT)

Hi ha persones que passen pels camins de la vida de manera callada. Fan la seva feina i se'n van. Jo en soc un exemple i he trobat persones que ho són encara més que jo com, per exemple, el meu germà Jordi Joan.

---

⁴ Als anys 60, del segle XX, el batxillerat començava als 10 anys, en acabar la formació primària, i acabava als 18, amb un curs de preparació a la universitat que s'anomenava COU.

PEDAGOGIA

En soc doctor. Em sento més pedagog que mestre, malgrat estigui titulat en aquestes dues carreres universitàries. M'interessa més la persona que l'escolar i molt més encara educar en relació a la vida que educar en relació a un sistema educatiu. Malauradament, la figura de pedagog ha quedat desbancada tant del terreny professional com acadèmic.

POLÍTICA

No tinc cap afiliació política. Hi ha d'haver política, entesa com a posar ordre a la polis, però no m'agraden els polítics. N'estic totalment decebut: poder, riquesa, corrupció... Només he conegut un polític ètic que, curiosament, va haver de deixar la política per mantenir-se en l'ètica.

PREOCUPACIONS

Soc una persona que es preocupa per tot. Tot m'afecta d'una manera o altra. Amb els anys he après a gestionar-ho, però continua essent un tret característic meu. Em costa fer meu aquest pensament de Matt Koepke: "Hi ha molt en què pensar, però res pel que valgui la pena preocupar-se".

PREMIS

No m'agraden els premis ni els concursos ni les curses per arribar el primer. I encara m'agraden menys els concursos de dibuix, poesia o text lliure per als infants. Tota persona que expressa els seus sentiments i pensaments amb un text o un dibuix és suficient per ser guanyador. No m'agrada la competitivitat, ja em ve de petit. Com deia Bruce Lee: "Només hem de competir amb nosaltres mateixos". Mai no m'han concedit cap premi ni reconeixement personal.

PROFESSIÓ

Encara que a COU (curs d'orientació universitària que es feia abans, en acabar el batxillerat, i que bàsicament era un curs més de batxillerat) em van recomanar estudiar medicina o biologia em vaig decantar per estudiar magisteri i després pedagogia. Hagués estat un bon metge perquè m'ha interessat sempre molt la salut, l'he estudiat de prop i tinc una gran intuïció mèdica. També m'hagués agradat ser esportista professional: jugador de bàsquet (una frustració de per vida perquè soc baixet), artista marcial o gimnasta.

PROFETA

Soc un cas típic de "no profeta" a la seva terra.

PUNTUALITAT

Sempre he estat puntual, considero que la puntualitat és una forma de respecte envers les altres persones. El temps de cada persona és sagrat, no tenim cap dret a fer perdre el temps d'una persona. Els nord-americans no toleren la falta de puntualitat. A casa nostra és habitual no ser puntual. Em desespera.

RECONeixEMENT

He treballat moltíssim, he guanyat pocs diners i malgrat tantes publicacions, actuacions i cursets se m'ha valorat i reconegut ben poc. Gairebé mai no es parla de mi ni del meu treball i, si es fa, sempre és a l'ombra d'en Xesco Boix a qui la majoria reconeixen com l'únic cantant infantil que ha valgut la pena. És així, no m'ho prenc com una cosa negativa. Ja fa anys que ho vaig entomar. Els primers a fer una cosa són els més recordats.

REFERENTS (ELS MEUS)

Els trobareu a la meva pàgina web, a l'apartat Links.

REFLEXIÓ

Soc una persona molt reflexiva, molt mental (d'aquí que pateixi d'insomni des de l'adolescència). De passar a la pràctica amb un bon coixí teòric.

RELLOTGE

D'ençà que era adolescent em passa una cosa curiosa: si em poso rellotge de polsera o bé se'm para o se'm retarda. Acostumo a portar un petit rellotge a la butxaca. Amb tot, acostumo a tenir bona intuïció horària sense haver de mirar gaire el rellotge.

RESIGNACIÓ

No m'agrada resignar-me, lluito sempre encara que sigui a contracorrent i em costa adaptar-me a les circumstàncies, sempre penso que es pot fer diferent.

RESPONSABILITAT

Aquest és un valor que he fet molt meu: dur a terme tot allò que fas assumint sempre la teva absoluta responsabilitat, no defugir dels teus deures personals ni professionals, no negligir mai. Ho he fet tant en relació a la meva professió de cantant i músic com a la de pare, marit, fill i germà.

RUTINA

Em cansa la rutina, no m'agrada repetir les coses de la mateixa manera, m'agrada variar, la rutina és com una mena de mort. I entenc que en certs aspectes, a certes edats i amb certes persones les rutines ajuden molt. A partir d'una edat i, en especial, a partir de esdevenir pare, la meva vida es va tornar més rutinària i no m'ha anat gens bé que fos així perquè hi ha el perill d'entristir-se.

SABATES

Soc de poc calçat i poc convencional. M'hi he mirat sempre molt perquè caminar repercuteix en les cames (tíbies i ròtules) i en la columna vertebral. Prefereixo calçat ample, de materials naturals, que sigui molt còmode i que no sigui de "marca" ... Acostumo a posar-me sabatilles quan soc a casa, fins i tot caminar amb mitjons antilliscants.

SALUT

Encara que als 53 anys vaig notar la primera davallada física deguda a l'edat, gaudeixo de força salut. Sempre me l'he cuidada molt i he estudiat molt sobre com mantenir-me sa, en especial sobre medicina natural.

SACRIFICI

He estat una persona molt sacrificada per tot i, en especial, per la família.

SEMBRAR

Sembrar en el sentit metafòric del terme. He sembrat molt i he recollit poc. Encara que segurament es tracte de no esperar a recollir res. Fer el que has de fer i prou.

SENTIT

M'agrada, podríem dir que m'exigeixo, trobar el sentit de cada acció que em proposo. Una vida sense sentit és una vida buida.

SERVEI MILITAR

Quina pèrdua d'una any i mig de la meva vida (gener del 1981-juny del 1982)! A cavall de Cartagena, Santorcaz, San Sebastián de los Reyes i Alcalá de Henares que són els llocs on vaig estar. La sort que vaig tenir és que al cap de sis mesos vaig tenir la possibilitat de fer de mestre d'una de les filles del comandant de la caserna i això m'alliberava de guàrdies i m'oferia la possibilitat de tenir els caps de setmana lliures. A Alcalá de Henares compartia un pis amb companys que també feien la mili i allà vaig estar molt en contacte amb infants del barri. Mai no sabran com em van ajudar a tirar endavant aquells mesos de la meva vida, tot jugant i fent activitats amb ells.

SIGNIFICAT

Sempre he volgut donar un significat profund a les coses que he fet: cançons, discos, cançoners, llibres, articles, cursets.... Sovint, però, m'he sentit desenganyat en veure que tant les editores com una gran part del públic, això els importa poc. I encara m'he decebut més en veure que gran part de mestres han preferit buscar els aspectes lúdics de les meves actuacions que no pas els veritablement educatius.

SILENCI

M'agrada el silenci, la quietud, la calma exterior i interior, em reconforta, m'asserena, m'ajuda a reflexionar, em fa sentir bé.

SOLITUD

Soc una persona solitària. M'agrada anar i fer les coses sol. Em sento bé treballant sol. En la solitud trobo una certa tendresa. M'hi sento bé. Quan em trobo al bell mig de la multitud, em sento defallir i em tanco i m'aïllo. La gent m'aclapara. En defujo. Et pots trobar ben sol entre multituds. No he trobat el meu lloc enmig de la gent, l'he trobat en la solitud, en la lectura, en escriure, en la música, en la natura. Amb tot, cada persona està sola, les persones som illes en el mar de la vida. Ningú no comprèn ningú, o ben poc. És molt complex. Venim sols, estem sols i marxem absolutament sols. I pel camí potser alguns potser hem trobat algunes persones interessants.

SOMNIADOR

Sempre he estat una persona somniadora i gràcies a ser així he aconseguit moltes de les coses que volia fer i he fet. Trobo una certa felicitat quan somnio despert. M'aïllo en una vida somniada on hi trobo tot allò que voldria ser i fer. Un món fet a mida. Crec que només som nosaltres, la nostra essència, quan somniem desperts. La resta és imposat i ho entomem tal com podem. Somnio una vida erudita. També cal reconèixer que ser somniador comporta que si no has aconseguit algunes de les coses que somniaves derivis cap a frustració i un cert fracàs (no sentir-se satisfet). Una vegada una persona em va posar el sobrenom de cor somniador i crec que la va encertar de ple.

TECNOLOGIA

La tecnologia és un parany. Ens allunya de la veritable essència humana i ens omple de necessitats absurdes que tard o d'hora van en contra nostra i que es converteixen en "paties" i dependències. Cal anar molt en compte amb la tecnologia, és molt llaminera, "t'atrapa", sempre ens hem de preguntar què hi ha al darrere, quins interessos s'hi belluguen. Com deia Steve Jobs, el guru d'Apple: "Jo sempre estava al darrere dels ordinadors, no al davant". Va ser ell que, poc abans de morir de leucèmia, en una conferència a la Universitat de Stanford va dir: "Donaria tot el que he fet a canvi de passar una

tarda amb Sòcrates". Després de tants anys en la tecnologia i en la informàtica, havia passat a l'altre costat de la muntanya. Sempre he tingut facilitat per la tecnologia i per això m'he mantingut el més allunyat possible d'ella, utilitzant-la tan sols el just i necessari.

TEORIA

Soc en gran part *homo theoreticus*: persona de contemplació, reflexió i meditació. Em sento serè, tranquil i feliç fent això... aquí soc plenament filòsof. És curiós que m'hagi dedicat tants anys a actuar, a l'actuació davant del públic perquè més aviat soc tímid, solitari i de passar desapercebut.

TINTÍN

Soc un tintinaire nat. Vaig llegir el primer còmic de Tintín als 9-10 anys. Els he llegit tots i molts altres llibres de i sobre el seu autor, Hergé. Comparteixo el seu esperit escolta i la dèria per la perfecció i els detalls.

TREBALLAR

No he cobrat mai si estava de baixa (val a dir que no acostumo a estar malalt, per sort meva). He actuat fins i tot malalt per no deixar "penjada" la gent que em contractava. No he cobrat mai paga doble (només els sis anys que vaig ser professor d'universitat) ni m'han fet un lot de Nadal ni he tingut regals per fi de curs ni m'han donat propina. Tan sols una vegada (de les 4.000 actuacions que he realitzat d'ençà del 1977) em van pagar una mica més del que havíem acordat perquè van quedar molt contents de la meva actuació.

TREBALLADOR

Soc una persona enormement treballadora, no fer res em deprimeix molt. M'agrada projectar-ho tot cap en fora, encara que ho faci en solitud. Crec que quan una cosa t'agrada treus forces de tot arreu, és un tret propi dels catalans i catalanes, aquesta capacitat de treball sense que ningú no se n'adoni. Lluitar molt, creure sempre en allò que fas encara que segur que hi ha coses en que t'has equivocat (aquest és un dret humà), maldar per tirar endavant malgrat el camí sigui difícil, no llançar la tovallola encara que vegis que el que fas no és gens reconegut, deixar-te endur per la intuïció i per aquest "fluir" en mans de la vida. Treball en solitud encara que mai en solitari i tenir esperança que el que fas és en bé per a les altres persones.

TRISTESA

La societat, en general, em deprimeix. L'ésser humà m'ha decebut molt. De vegades em sento deprimit, però sobretot em sento trist i decebut encara que procuro que això no arribi a la categoria d'amargat, cosa que no sempre aconseguixo. En aquest aspecte em sento com se sentia el poeta Salvador Espriu en els darrers anys de la seva vida.

UNIVERSITAT

La universitat, que podria ser un lloc magnífic des d'un punt de vista intel·lectual i cultural, m'ha decebut molt, tant quan en vaig ser alumne com quan en vaig ser professor. No obstant, hi vaig treballar com a professor durant sis anys i m'hagués agradat molt continuar-hi treballant, però van reduir plantilla i em va tocar el rebre. No m'ho mereixia perquè era un bon professor, l'alumnat estava content amb mi. Recordo, fins i tot, que un dels grups d'alumnes que vaig tenir em van escriure una cançó. M'ho passava molt bé impartint classe. Durant molts anys vaig fer els possibles per tornar-hi a treballar però no ho vaig aconseguir. Ha estat una de les meves grans frustracions

VACANCES

Des de l'inici de la meva professió musical (1977) i fins el 1990 mai no vaig fer vacances, tenia moltes actuacions a l'estiu. A partir del 1991, en què va néixer la meva filla, si, encara que, com sempre he estat autònom, no he tingut mai vacances pagades.

VALORS

A mesura que m'he anat fent gran i, en especial, a partir dels 50, m'he adonat que els meus valors ja no són els valors regnants a la societat i vas sentint que et costa més trobar-hi el teu lloc. Això és, en certa part, decebedor i fins i tot, en alguns aspectes, perillós.

Valors que considero negatius: la hipocresia de les persones, o sigui les contradiccions, la falsedat, dir una cosa i fer-ne una altra. No ho suporto ni tampoc m'agrada la prepotència ni la manipulació ni l'assetjament.

VEGETARIÀ

Soc vegetarià des del novembre de 1982. Ho soc per un principi de no-violència, perquè crec que es pot viure sense haver de matar animals i també per un principi de salut, tot seguint la recomanació d'Hipòcrates que diu que l'aliment sigui la teva medecina i que per medecina utilitzis l'aliment.

VELLESA

A la vellesa s'hi ha d'arribar despullat, en especial de tot el que és material. Desfer-nos de gairebé tot, donar-ho, regalar-ho, vendre-ho... que ho aprofitin altres persones o familiars, quedar-nos només amb l'essencial.

Quan era adolescent vaig veure una entrevista al poeta Salvador Espriu per televisió. Ell es definia com un home trist i jo no entenia com una persona tan reconeguda i admirada es podia sentir així. Ara l'entenc perfectament jo també em definiria com un home trist. Les batzegades de la vida i les circumstàncies personals poden ser emocionalment determinants.

VERITAT (Versus MENTIDA)

Menteixo, com la majoria de mortals, però en tot allò que fa referència a l'educació d'infants i a la música, no ho faig mai. Com deia Fernando Pessoa: "Dic la veritat per mentir-li a la mentida".

VIATJAR

He viatjat però defugint de ser el típic turista. Viure enmig de la gent, llogant un apartament allà on vaig. O sigui ser més pelegrí (tractar el lloc on vas amb reverència i gratitud) que turista (tractar el lloc on vas com a font de béns i serveis). Tenir molt en compte l'entorn, estimar el lloc on vas, fer-te'l teu, sentir-te un més entre els qui hi viuen. He estat diverses vegades a Nord-Amèrica que és el lloc on m'hi he sentit millor.

VIDA

De vegades, la vida em sembla que té molt sentit i altres vegades em sembla un absurd total. De vegades em sembla una broma, d'altres em sembla una obra de teatre i d'altres un sense sentit absolut. La meua vida ha estat tant una comèdia com una tragèdia, tant una novel·la d'amor com una novel·la d'aventures. Desitjos, il·lusions, fracassos, frustracions, moments d'eufòria i moments d'una gran tristesa. De vegades, em sento atrapat, empresonat, encadenat... una mena de "condemna a tants anys". Amb tot, hi ha vivències que ofereixen frescor i benestar, que matisen les hores tot penetrant els sentits i pigmentant els records que en quedaran. He maldat molt reflexionant sobre el sentit de la vida i la condició humana. En aquest aspecte em sento profundament pedagog perquè m'interessa molt l'educació de l'ésser humà.

XINÈS

Tinc algun tret xinès, com l'alçada i els ulls, m'ho havien dit fins i tot els infants en algunes actuacions. Una vegada, a San Francisco (USA), en un ascensor, una noia xinesa em va fer una reverència talment com si jo fos un monjo tibetà. Aneu a saber què va veure en mi.

ANECDOTARI

Aquí van algunes anècdotes que m'han anat succeint al llarg de la meva carrera professional:

L'any 1987 vaig publicar el llibre-cançoner Cançons per a la pau. Estava dedicat a una persona concreta i a dues entitats. Una de les entitats va em va respondre amb una carta afalagadora tot agraint-me la dedicatòria i m'enviaven un llibre de regal, la persona concreta no em va dir res, es va mantenir neutral, i l'altra entitat va publicar un article a la seva revista desconsiderant el llibre i el seu autor. Ja veieu.

Una cosa similar em va passar una altra vegada. En un concurs de poesia entre escoles, una nena havia guanyat el primer premi amb una cançó del meu repertori. Vaig escriure a l'entitat organitzadora explicant-los el fet, es van disculpar. Vaig escriure a la direcció de l'escola de la que era alumna la nena, encara és l'hora que han de contestar. I vaig escriure també explicant el fet a una de les membres del jurat, em va contestar amb una carta dient-me de tot: que si era un cregut, que si em mirava el melic, que si la nena havia copiat aquest poema tampoc era per tant... ja veieu.

Una vegada em van contractar per anar a fer una actuació per a un acte per a la pau, es reivindicava la supressió d'una vella caserna militar a la comarca del Bages. El dia en qüestió va ploure i es va haver de buscar un altre dia ja que es feia a l'aire lliure i no hi havia cap lloc d'aixopluc. El fet és que enlloc de fer-ho al mateix lloc van decidir de fer-ho en un teatre de Manresa i fer una doble actuació, la meua i la del grup de jazz La Vella Dixieland. Em va tocar fer de teloner, evidentment, i em vaig veure obligat a acabar abans perquè la gent que assistia a aquell concert venien a veure la Vella Dixieland (havien pagat entrada) i no pas a escoltar les meves cançons per a la pau. El que havia d'haver estat un acte reivindicatiu es va convertir en un concert de jazz i vaig marxar dolgut no només perquè allò no era el que havíem pactat, sinó perquè aquell acte no tenia res de reivindicatiu i al públic el que menys li interessava era el tema de la caserna militar. Però així és com van de vegades les coses, et trobes al bell mig d'una situació no volguda, te n'has de sortir com pots, cobres poc perquè els organitzadors, en aquest cas un grup de joves, no tenien gaires diners, pateixes i quan marxes et preguntes: però què nassos hi feia jo a aquí?

La pitjor actuació: n'hi ha hagut poques però la pitjor va ser en una acadèmia d'anglès de Mataró que realitzava la festa de fi de curs. Els nois i noies, entre 10 i 14 anys (massa grans i massa "pijos" pel que jo oferia) no van respondre en absolut. Les professores em van dir de tot perquè l'actuació no havia funcionat

(i això que a part de patir-la, i molt, no va anar tan malament, al meu entendre) i es van negar a pagar-me. És l'única vegada que he plorat per haver-ho passat molt malament en una actuació. Per sort, hi ha hagut moltíssimes actuacions fantàstiques.

Aquesta anècdota la recordo de petit: havia demanat als Reis Mags un llibre de Tintín per deixar-lo a casa d'una tieta meva, quina va ser la sorpresa que en anar-lo a recollir m'havien deixat un llibre del Rintintín (que era sobre les aventures d'un gos). A l'endemà la meva mare va anar a fer el canvi i, finalment, vaig poder gaudir de les aventures de Tintín al Tibet que és l'exemplar que em va arribar.

Als onze anys em van escollir per fer de cap de taula d'una taula d'infants més petits de l'escola per ensenyar-los els hàbits i el saber estar a taula a l'hora de dinar. Potser els meus mestres van veure que tenia capacitat didàctica i que m'agradava ensenyar.

En els primers anys de cantant vaig conèixer una alumna que estudiava la carrera de mestra a la Universitat Autònoma (Bellaterra) que em va comentar que a classe de música la professora en qüestió els havia dit que després d'escoltar en Toni Giménez cantar el millor que podien fer era oblidar-se d'ell. Amb els anys vaig saber qui era aquesta professora. Coses com aquesta quan comences, a part de no saber quins són els motius, fan molt de mal.

Una vegada, en una actuació per a joves, en un institut, mentre muntava em va caure una barra de ferro al cap. No em va passar res, va ser com un miracle perquè ni un trau ni tan sols un bony. Els organitzadors van quedar sorpresos i alhora alegrats de què no em passés res perquè no s'hagués pogut realitzar l'actuació, hagués hagut de venir una ambulància i vés a saber com l'assegurança del centre hagués cobert aquest accident. Era una actuació compartida amb la Rosa Fernández, que actuàvem sota el nom d'Escorça.

Tenia dues actuacions, una al matí era a Molins de Rei i l'altra, a la tarda, a Cerdanyola. A la de Cerdanyola em vaig trobar un nen que havia estat, curiosament, també a la del matí, sense esperar-s'ho. Es veu que tenia uns familiars a Molins i hi havia anat a passar el matí i a dinar i per la tarda tornava al seu poble, Cerdanyola.

En els últims anys, hi va haver un moment en que vaig començar a donar, vendre i regalar gran part dels meus llibres i discos. Treure'm de sobre tot allò que ja no utilitzava i passar-ho a altres persones perquè ho puguin continuar utilitzant. Tants diners com havia invertit tot comprant tot això... però és que a mesura que ens anem fent grans ens hem d'anar despullant de tot allò material, quedar-nos amb l'essencial i fins i tot també d'això anar-se'n desfent. Casa nostra no ha de ser un museu ni una biblioteca per fer bonic.

Fins el 1996 vaig viure bé de la feina de cantant. Llavors entro a treballar a la universitat i compagino les dues feines. L'any 2002 m'acomoden de la universitat reducció de plantilla. D'ençà d'aquest moment la feina de cantant també va anar baixant i baixant, i a partir de la crisi del 2008 ja va ser de manera vertiginosa i fulminant. Només van quedar les publicacions. El 2003 havia hagut de tancar l'Escola de Cançó i el 2006 deixo d'impartir cursos. El 2016 ja no tenia cap alumne de guitarra ni banjo. Els discos ja eren en format digital i alguns llibres penjats al meu web per descarregar-los gratuïtament (no hi ha cap guany econòmic).

Una vegada vaig anar a Sant Cugat del Vallès a realitzar una actuació en una festa popular i, curiosament, em van demanar de fer-ne una segona en el mateix lloc una setmana després. Us ho creureu que ningú no se'n recordava que hi havia estat una setmana abans? Al mateix lloc! I jo que m'havia preparat aquesta segona actuació amb tot un altre repertori per no repetir-me...

Un dia estava a la biblioteca pública de Llinars del Vallès amb els meus fills, hi havíem anat per veure un espectacle infantil. A l'hora en punt de començar em ve la directora (que em coneixia com a cantant) i em diu que el grup que hi havia d'actuar no s'ha presentat i que si em faria res salvar la situació tot cantant per a la mainada. Li dic que no porto cap instrument a sobre. El fill d'una de les bibliotecàries precisament té la seva guitarra allí. Faig l'actuació de manera improvisada. El que em va deixar impactat és que al final de l'actuació el públic assistent, en especial mares i pares, enlloc d'agrair-me que salvés aquella situació van retreure a la directora de la biblioteca que no havien anat a escoltar cançons, sinó a veure l'espectacle que estava programat. Però si el grup no es va presentar! Haguessin preferit marxar, doncs? No cal dir que no vaig cobrar res.

Una dona, que es deia Neus i que quan era petita escoltava els meus discos, em va comentar en una actuació que quan era petita el seu germà petit sempre m'havia anomenat Toni Caménes.

Les coses més boniques que m'han dit:

- Ets un oasi de pau
- Ho vius, això que fas
- Ets dels que ja no en queden.

La cosa més lletja:

Me la va dir una persona l'any 1987, quan celebrava els meus deu anys com a cantant, publicada en una revista i venia a dir que: "En Toni Giménez és un simple imitador d'en Xesco Boix que mai no li arribarà a la sola de la sabata".

En una escola de l'Hospitalet una vegada em van robar un micròfon. Era habitual que quan acabava les actuacions, i mentre recollia, vinguessin nenes i nens a preguntar-me coses o a demanar-me un autògraf. En aquesta ocasió algun infant ho va aprofitar per endur-se un dels meus micros. En comentar-ho a la direcció de l'escola se'n van rentar les mans tot justificant que en aquella escola això dels robatoris era habitual degut al barri on eren. Caram, vaig dir jo, doncs haver-me avisat! Me'n vaig fer un fart de cantar en escoles de "zones conflictives" però aquesta va ser l'única vegada que un infant anònim em va robar.

Una vegada en una escola em vaig haver d'enfadar molt amb un nen que tota l'estona em treia la gorra mentre estava actuant. De vegades m'he trobat amb nens i nenes que es fan pesats, no coneixen els límits i et poden fer perdre la paciència. Segurament, es que demanen la teva atenció i, des d'un punt de vista pedagògic, sabem que això significa falta d'estima o frustració però també és cert que de vegades es poden fer molt pesats.

En algunes biblioteques dels Estats Units hi ha alguns dels meus discos, cançoners i llibres. Ho vaig poder verificar, per exemple, a Boston i a la biblioteca del Congrés, a Washington. Quina il·lusió tan gran!

En els primers anys era habitual que en algunes actuacions m'insultessin per cantar en català i no només en pobles o barris on hi hagués una presència castellanoparlant majoritària, recordo, en especial, a Olesa de Montserrat perquè m'hi vaig enfrontar amb qui m'insultava i si no hagués estat perquè algunes persones del públic ho van impedir haguéssim passat a les mans. N'estava fart de sentir-me sempre insultat perquè parlava i cantava en català, fins i tot quant en algunes ocasions els infants em preguntaven "¿qué vas a hacer?" i jo els responia "una actuació d'animació musical amb cançons i danses" em deien "¿Y va a ser en catalán?" i jo els contestava "sí" i ells afegien: "¡Qué mierda!". Us imagineu això una vegada i una altra? Amb quins ànims comences l'actuació? Fins i tot a Sant Adrià del Besòs una vegada en una actuació pública em van apedregar per cantar en català. Vaig haver de tallar l'actuació i els organitzadors se'n feien creus.

Alguna altra vegada em van tirar pedres per aquest mateix motiu.

Sempre haver de suportar que et demanin les cançons dels dibuixos animats o les de moda o les de molts grups de música per a adults es fa molt cansat. Recordo una vegada que un noi em va demanar si cantaria alguna cançó del grup "Sopa de cabra" (un grup de rock per a adults, de l'època) i jo li vaig contestar: "no, però te'n cantaré alguna de 'Sopa de ceba' (un grupo inexistente)" i ens vam fer un fart de riure.

He realitzat moltes actuacions per amor a l'art. Una vegada, a fi d'ajudar a recaptar diners per tirar endavant un centre d'espiritualitat d'una congregació de monges de Barcelona. L'actuació va anar molt bé i, en acabar, molts pares, mares, fills i filles van comprar discos i llibres meus. És un moment idoni per signar-los, per escriure una dedicatòria personal i diferent per a cada infant i tenir les famílies vora teu. Aleshores es crea una situació de contacte, de bescanviar paraules, de veure'ns de prop. Són moments de tendresa i d'estima. Llàstima que només es donin de tant en tant. Per això aquestes estones tenen valor i no tenen preu.

M'agrada que el lloc on actuo hi hagi bellesa. Si és un espai tancat, m'agrada que les cadires estiguin ben col·locades (i molt sovint sóc jo mateix qui les col·loca o les recol·loca) que, si hi ha plantes, siguin en el lloc on facin bonic, que res no destorbi a ulls dels qui han de ser presents, que la il·luminació sigui la correcta, que el terra estigui net. Recordo una vegada, a Canet de Mar, que vaig haver d'escombrar jo mateix l'escenari perquè la nit anterior hi havien fet una festa i ningú no havia netejat res. No m'importa fer-ho (no tinc anells als dits) però penso que és una falta de respecte que ho hagi de fer, perquè hi vas a actuar, no a netejar.

Una vegada vaig realitzar una actuació en record i memòria a en Xesco Boix, a través d'algunes cançons del seu repertori. En acabar l'actuació, un nen m'ha comentat que la seva mare li havia explicat qui era Ernesto Che Guevara quan hi he fet referència perquè en Xesco el tenia com un referent de la seva vida personal. En Xesco va ser una persona molt estimada per tothom, llàstima que no trobés aquest amor quan tanta falta li feia. En acabar l'actuació, una família (mare, pare i sis fills, quatre d'ells adolescents) m'han vingut a saludar i a animar-me a continuar amb la meva tasca. Les paraules i els ànims sempre van bé, sobretot per saber que hi ha persones en les mateixes coordenades emocionals que tu. Això no ajuda a pagar la hipoteca, però et fa sentir ésser humà i, el més important, dóna sentit tant a la teva tasca professional com a la teva pròpia existència. Em sento feliç quan m'adono que la meva feina agrada i ajuda les persones, és aquí on es fa palesa la meva vocació de pedagog.

Recordo una actuació en què en el moment de començar hi havia tan sols cinc infants. En acabat, eren catorze, amb els seus respectius familiars d'acompanyament. Ha estat una actuació familiar (mai més ben dit). Hi va haver un moment en què em vaig adonar que cada cop venien menys infants a les actuacions en festes populars i d'edats més petites. Als anys 70, quan començava la meva professió de cantant, això era impensable, les actuacions eren plenes a vessar d'infants i podies cantar tranquil·lament fins a nois i noies de catorze, quinze i setze anys. Actualment, el ventall d'edats és de 2 a 8 anys.

Si no és que actues en una escola, rarament et vénen infants més grans. Si, és cert: la infància cada vegada dura menys; s'acaba més d'hora. Quina llàstima! Què hem fet perquè això esdevingui així?

Una vegada vaig realitzar una actuació a l'escola Natzaret, d'Esplugues de Llobregat. Eren infants entre 3 i 12 anys (de P3 a 6è). Feia temps que no vivia un feed-back tan intens amb la mainada. Habitualment responen bé, gaudim de la música, els organitzadors queden contents i tots plegats ho celebrem. Però de tant en tant, et trobes enmig d'una situació humanament molt més rica i amb una complicitat absoluta per parts dels nens i nenes, encara que siguin d'edats tan dispars. Es produeix una estona d'unió tan profunda que només és comparable a un esdeveniment esportiu (entre el públic i l'equip de casa) o a una manifestació social multitudinària (en què tothom se sent més agermanat). Només a través de la música pots viure una situació similar. Són moments en què "toques el cel" i t'adones que l'essencial de la vida rau en aquestes intimitats, en aquests moments únics. Poder-los gaudir: això si que és una gran riquesa!

Són les 7 en punt de la tarda, l'hora de començar l'actuació. No hi ha ningú. Tan sols una noia de l'organització (encara sort perquè de vegades ni això) que m'ha rebut, ha col·locat les cadires i m'ha portat una ampolla d'aigua. Espero deu minuts. Ha arribat una família amb un fill i un altra amb dos. Inicío el concert. És el públic el que s'ha d'acostumar a ser puntual. L'actuació és un homenatge a Xesco Boix! De mica en mica, han anat venint més famílies. Hem acabat essent unes tres-centes persones. Les cançons que he cantat, del repertori d'en Xesco, les coneixien ben poc. He deduït que potser un vint per cent del públic sabia qui era ell, la resta d'infants i famílies no en sabien res. Per això hem fet l'homenatge... perquè no es perdi la seva tasca. Amb tot, quina diferència d'aquesta cantada a les de fa vint o trenta anys! Molta més fredor i poca implicació... No és només que les coses han canviat, sinó que la resposta del públic és diferent i costa molt més animar i "arrossegar" els infants, en especial perquè ells tampoc saben qui ets.

Al final d'una actuació ha vingut un pare i m'ha dit si jo tenia res a veure amb la cançó "El monstre de Banyoles". Oh, i tant que si, li he dit, en soc l'autor. Al cap d'una estona de parlar, hem arribat a la conclusió que quan ell era monitor de colònies, escoltava una gravació meua que es titula "Vols ser gran? Fes-te petit!". Se n'ha fet creus de retrobar-me després de tants anys! Això m'ha fet pensar en el disc del pallasso Miliki "A mis niños de treinta años". I és que jo també canto actualment a les meves nenes i nens de 30, 40 i 50 anys (i als seus fills i filles!)

He anat a cantar a un lloc per tercera vegada. L'última vegada que hi vaig actuar va ser fa tres anys i ho recordo perfectament perquè hi vaig anar malalt (cosa que no em succeeix gairebé mai, per això ho recordo tan bé). No vaig voler deixar-los "penjats" i, malgrat la febre i la tos, vaig anar-hi igualment. Però, és curiós, la persona que m'ha donat la benvinguda –que també hi havia estat les altres dues vegades– no tan sols no se'n recordava d'això, si no que ni tan sols se'n recordava de que jo hi hagués actuat allí, abans. Això m'ha passat altres vegades. Reconec que tinc molt bona memòria, però tan "dolenta" és la d'algunes persones que després de tres vegades d'actuar al mateix lloc ni tan sols se'n recordin de qui hi he anat?

Un pare m'ha dit que la filla del seu primer matrimoni ja té 22 anys i que venien a les meves actuacions quan ella era petita. Avui ha portat la filla del seu segon matrimoni, que en té 8, perquè s'amari novament de la meva música. Quin honor per a mi repetir!

He anat a actuar a una escola. He arribat amb temps suficient, com sempre, per muntar l'equip de so, però encara no havien muntat la tarima. He hagut d'ajudar-los a fer-ho si volíem començar l'actuació puntuals. Com és possible aquesta desconsideració? Si hagués estat un cantant d'adults o un polític, la tarima ja hagués estat muntada des del dia anterior. A més a més, el risc de fer-me mal mentre ajudava a muntar-la posava en joc la pròpia actuació.

El dia de Sant Jordi de l'any 2010 vaig anar a fer una actuació d'homenatge a en Xesco Boix, a l'escola El Dofí de Premià de Mar. Tres petites anècdotes: a) Els infants més petits es pensaven que era jo en Xesco, els de cicle mitjà no sabien qui era jo i només els grans, de cicle superior, sabien que jo era en Toni. b) Una nena em porta tres cançoners de la seva mare, que és mestra, perquè els hi signi. c) Una nena se m'agafa de la mà, no em deixa anar i m'explica coses. Hi ha infants que malgrat no et coneixen de res, s'hi confien sense cap problema. Al llarg dels anys això m'ha succeït moltes vegades.

EL DISC 100! (Octubre del 2009)

El disc Faluga! És el que va fer cent dins de la meva discografia, tota una gesta si tenim en compte que soc un professional que no es belluga per canals comercials, no surto mai per televisió i no es parla de mi als mitjans de comunicació habituals. La meva feina és com la dels talps (per sota sense que ningú se'n doni compte) i com la de les formigues (de manera continuada, sense aturar-se mai, per maldades que vagin les coses). Curiosament, dec ser un dels cantants catalans que més discos ha publicat.

Comentaris que vaig rebre de persones diverses:

Ja has fet el CENT!!! Déu n'hi do! (Xavier Blanch)
Felicitats pel disc número 100, poca gent ho pot dir això (Josep Ferrés)

Moltes felicitats!!!! (Reina Capdevila)

Ep, això de ser centenari, no està a l'abast de gaire gent i si a més es tracte de música gravada i editada i en nombre de discs, cassetes, CD... MOLTES FELICITATS!!!! BARRET de COPA i admirada inclinació (Ferran Baile)

M'alegra molt conèixer la nova de què fas 100 discs. T'envio tots els ànims que puc donar-te i et demano que continuïs aquesta tasca que mai és tan ben vista com quan es deixa de fer (Teo Rodríguez)

La lluita continua i tu ets un gran guerrer del bé!!! (Xavi Altarriba)

Visca! Ja tinc regal per a Reis (Marian Baqués)

Déu n'hi do! Per molts anys, Toni, i endavant amb aquesta tasca impressionant (Xavier Carrasco)

Felicitats centenàries!!! (Josep Gustems)

100! Això és un nombre gairebé màgic. Ets immens! Com has pogut gravar tants CD essent encara tan jove? Et felicito! (Eduard Martorell)

Felicitats, Toni, i que n'hi hagi molts més! (Gabriel Ramírez, Gabe)

Doncs sí, senyor, Toni, felicitats! Estic d'acord amb tot el que dius. A 100 discs no s'hi arriba així com així. FELICITATS!!! (Maria Antònia Pujol i Subirà)

Rebut Toni. Felicitats! (Francesca Galofré)

ENHORABONA PEL CD número 100!!!!... Et mereixes aquest reconeixement i molts més.... has fet una tasca molt important en el món de l'educació dels infants del nostre país... ENHORABONA PER TOTA LA TASCA FETA AL LLARG D'AQUESTS ANYS ...i un petó molt i molt fort i una abraçada d'aquelles que no s'acaben mai!!!!!! (Montse Roig)

Un llibre meu en una biblioteca pública de Washington (EEUU)! En un viatge que vaig realitzar a Washington (USA) l'agost del 2015 vaig trobar un llibre meu (Banjo) en una de les biblioteques públiques que hi ha. Va ser una grata sorpresa. Sé també que a la Biblioteca del Congrés dels Estats Units n'hi ha d'altres.

Un article que vaig escriure i que un cop enviat a diversos diaris, cap el va voler publicar:

EL BLANCO, EL COLOR IDEAL PARA LA EDUCACIÓN

(Carta al director arran de la famosa "Setmana blanca" de l'any 2011)

Existe la línea blanca de electrodomésticos, el libro blanco de la Administración, una hoja de papel en blanco y las expresiones: "punto en blanco", "quedarse en blanco" o "estar sin blanca". En estos momentos el Departament d'Educació (ide educación, eh, no de deportes!) nos brinda la posibilidad de celebrar la semana blanca: una semana de descanso estudiantil para gozar de las maravillosas montañas nevadas que forman parte de nuestro paisaje. Caramba, ¿se va a detener nuestra comunidad autónoma para que las familias puedan gozar de estas minivacaciones?

Me ha sorprendido enormemente oír a Salvador Cardús, autor del excelente libro "Ben educats", decir que celebra esta decisión. Lo creía más cercano y sensible al mundo de los profesionales educativos. Yo, no tan sólo no lo celebro, sino que me entristece aún más ver cuán lejos estamos del buen hacer educativo que tuvo una vez Catalunya y cómo nos vamos alejando de lo esencial en la educación del ser humano. Pero, claro, él es sociólogo; yo soy pedagogo, una profesión que, por decisión del parlamento europeo, ha dejado de existir de la formación académica de algunas universidades. No me extraña que la infancia dure cada vez menos, que la adolescencia no encuentre el rumbo de su vida por ninguna parte, que el mundo adulto se halle a la deriva del sinsentido y que el consumo de drogas, el afán por el dinero y la hipocresía de la mayoría de discursos hayan llenado de contenido vacío este mundo.

A partir de l'any 2011 vaig començar a donar una part del meu fons personal de llibres, cançoners, LPs, cassettes i CDs que havia anat comprant, recopilant i adquirint d'ençà que vaig començar la meva professió de cantant, a la biblioteca de l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) situada al carrer Padilla 155 de Barcelona. Tot aquest doll de material es troba a disposició pública per a qui el vulgui consultar.

Hi ha hagut persones, fins i tot del món de la faràndula infantil, que han fet tots els possibles per fer-me la guitza, en especial els primers anys. Una persona en concret em va dir que mai aniria a actuar al seu poble. I així ha estat. Una altra em va dir que mentre ell estigués al capdavant de l'àrea de festes de l'ajuntament del seu poble jo no hi tindria mai una actuació. I també ha estat així. Cap de les dues gairebé em coneixia de res ni havien tingut cap experiència negativa amb mi, simplement no els queia pel motiu que fos.

A Pineda de Mar, una vegada, amb ganes de broma, em vaig fer passar pel tècnic que muntava l'equip de so i quan va arribar l'hora de començar vaig dir que en Toni Giménez encara no havia arribat i que mentre no arribava ja els cantaria jo. Com que cobrava tres mesos després i en el moment de l'actuació no hi havia cap organitzador que em vingués a saludar, el públic es va creure que realment en Toni no s'havia presentat a actuar i em van donar les gràcies per haver salvat l'estona.

Una vegada recordo que una emissora de ràdio em va entrevistar abans de realitzar l'actuació com si ja l'hagués realitzada perquè la noia que l'havia de fer havia de marxar i no podia fer-la després. Amb cert recel m'hi vaig avenir per no fer "un lleig" a l'entrevistadora però va ser curiós respondre de manera hipotètica a les seves preguntes, tot inventant la resposta. I si no s'hagués pogut realitzar l'actuació? I si a mitja actuació m'hagués trobat malament i s'hagués hagut de suspendre?

Un lloc bonic on he cantat és Calella de Palafrugell, en una baixada que hi ha a tocar de mar. He actuat en llocs bonics però també ho he fet molts llocs mancats de bellesa, davant de parets en què rebotava el so, entremig de pisos, al bell mig de parcs públics plens de tobogans en què era impossible que la mainada em parés atenció, en garatges, en passadissos, a la sorra de la platja, a ple sol d'estiu i amb la mainada aixoplugats a l'ombra d'un arbre a deu metres d'on jo em trobava, a ple fred d'hivern tot fent cagar el tió en un espai públic amb les mans congelades...

He tingut actuacions estel·lars, en que hi ha hagut una comunicació esplèndida amb el públic i una mena de simbiosi entre els infants i jo, recordo, sobretot, en colònies d'estiu i en aules d'escola (que és on sempre m'hi he sentit millor) i pel que fa a festes majors recordo de manera entranyable una que vaig realitzar l'agost del 1984 a Bagà (El Berguedà). Altres actuacions entranyables que recordo perfectament: en una escola d'infants autistes de Lleida, va ser un concert llarg i molt viscut, també a l'esplai Espantaocells d'Olesa de Montserrat amb infants amb síndrome de Down, quina lliçó d'amor! També en moltes llars d'infants, recordo els primers anys al parvulari Acis del Can Baró a Barcelona, la llar d'infants Garbí de Sabadell i al parvulari Donald de Barcelona.

Cantar a les colònies d'estiu també ha estat fantàstic, recordo, en especial, les que organitzava l'esplai de Bagà on allí es mostrava el Toni més desimbolt, alegre i humorista. I les de Tírvia, organitzades per l'Orfeó lleidatà sota el nom Cantarelles d'estiu i les de Queralbs, organitzades per l'entitat Neret on es mostrava el Toni més musical i cantaire. En alguns d'aquests llocs on anava fins i tot m'hi quedava a sopar i a dormir de tan bé que m'hi sentia.

Hi va haver un moment en què es parlava de mi com un "clàssic" de l'animació, no sé si en to pejoratiu o admiratiu.

Una de les coses més boniques que m'han fet va ser quan era professor d'universitat, en una de les assignatures que impartia hi havia tan bon *feeling* (tan bon rotllo que diríem ara) que el grup d'alumnes em va escriure dues cançons. Quan me les van cantar no sabia on posar-me perquè encara quedava curs per davant i jo havia de continuar amb les classes i examinar-les. M'encantava impartir classe a la universitat, em va doldre molt que me'n fessin fora per reducció de plantilla, mai més he tingut l'oportunitat de tornar-hi, una de les meves grans frustracions.

Una vegada un home em va dir que considerava que tenia una veu més bonica que la d'en Xesco Boix. En aquell moment la meva autoestima va pujar de manera sobtada, però aquesta només va ser l'excepció que confirma la regla: en Xesco va ser el millor cantant infantil que ha donat Catalunya. Amb tot, espero que després de tants anys d'haver-m'hi dedicat a realitzar tantes actuacions, d'haver publicat tants discos i llibres i d'haver impartit tants cursets i tantes classes, quedi alguna cosa de mi que valgui la pena recordar. Això només ho podrà dir el públic que hi va assistir.

A Caldes d'Estrac, Caldetes, en acabada l'actuació i després de recollir-ho tot, un home em va ajudar a posar-ho al cotxe. De cop i volta ve una nena li diu una cosa i ell deixa anar l'estoig del banjo que tenia agafat a les mans i el deixa caure a terra i es posa a empaitar-la. Em vaig quedar glaçat per si li havia passat alguna cosa al banjo que hi havia a dintre però per sort no havia passat res.

Una altra cosa de les boniques: en una escola, un cop acabada l'actuació, un grup d'infants em va venir a fer una abraçada que els va sortir del cor. Una abraçada d'aquelles que notes que són sinceres i que surten de l'ànima. En guardo una fotografia d'aquest instant. Les abraçades no ajuden a pagar la hipoteca, està clar, però amb una com la que vaig rebre aquell dia us ben asseguro que vaig saber què és "tocar el cel".

Recordo, un cop acabada una actuació que va venir una nena d'uns 5 o 6 anys, em va agafar la mà i va a començar a explicar-me coses seves. Això m'havia passat moltes vegades, és com si t'haguessin vist com una persona de confiança i t'explicaven coses personals i familiars com si ja et coneguessin de temps.

Un dels millors escrits que he rebut mai:

"Soc una antiga mestra de l'escola Mare de Déu de Bellvitge. Quan vam celebrar el 25 aniversari d'escola, tu ens vas compondre una cançó que després vam aprendre tots. Molts mestres i nens en aquells anys vam gaudir moltíssim amb ella.

A Blanquerna vaig fer diversos cursos amb tu, i amb la teva parella algun de dansa. Després vaig anar a casa teva (t'acabaves de traslladar a Sant Andreu) a aprendre guitarra. Jo ara ja no estic desenvolupant aquesta tasca, els meus camins van anar cap una altre objectiu, el de la salut, arran d'una malaltia greu. Vaig estudiar reflexologia i ara (començaments de setembre) el meu professor, de l'Escola Martpo, a Montcada, celebrarà el seu 50è aniversari de casat. És, com totes les persones que estimem el que fem, un enamorat de la VIDA i es mereix un reconeixement entranyable. Aquest seria el dels seus alumnes. Em poso en contacte amb tu per preguntar-te si seria possible que fessis una cançó per aquest matrimoni (i la gravessis en un CD) el qual es va dedicar en cos i ànima a pujar la seva família i l'altra família que ha creat en el camp de la Reflexologia. Ja veig per internet que tens moltíssima feina i que has publicat moltíssimes cançons: FELICITATS PER LA TEVA VOCACIÓ PORTADA A TERME AMB PLENITUD, però si poguessis fer-nos un raconet...

Moltíssims nens i nenes han gaudit, gaudeixen quan han cantat i canten les teves cançons. També els adults. Quan jo treballava com a mestra, m'agradava moltíssim cantar i ensenyava totes les que coneixia teves.

De vegades, la vida no ens respon com voldríem, amb mi no ho ha fet. Però t'asseguro que, mitjançant els camins pels que m'ha portat, m'ha ofert l'oportunitat d'aprendre i conèixer el sentit de la meua existència.

Demà intentaré posar-me en contacte amb una de les filles d'en Lluís Bataller (el meu profe de Reflexologia) per a comunicar-li la intenció que tenim els seus alumnes i dir-li que tu estàs disposat a crear una cançó per ell i la seva dona. No ho he fet abans perquè esperava la teva resposta. Quan tingui la informació te la passaré i parlarem de tot, val?

I és molt clar que "dones la talla". Et considero una gran persona i un gran autor-cantant i sé que ho pots fer. Avui, en el Museu de Montserrat, he vist una escultura que m'ha cridat l'atenció: eren dues dones joves agafades de la mà i en moviment. El títol que va posar l'autor és: "La Inspiració i la Immortalitat". Tu ja ho ets, estàs al cor de moltes persones.

El professor ara viu a València, però el mes de Juliol (cap a mitjans, crec) farà un curs a Montcada i ens agradaria donar-li per aquelles dates. No sé si és massa just. Si amb aquest temps de marge no es pot fer, no et preocupis, també podríem fer-li el regal per missatgeria cap el 25 d'agost".

Rep tot el meu agraïment i respecte.

Un cop ja vaig escriure la cançó em va contestar:

"Moltíssimes gràcies, Toni: ¡És meravellosa aquesta cançó! Encara amb llàgrimes als ulls (soc molt emotiva, no puc evitar-ho) et contesto que em sembla PERFECTA PER ELLS, feta a mida, una passada! T'agraïm molt tots els meus companys i jo el temps que els hi has dedicat a CREAR-LA, la il·lució i l'amor que hi has posat...

Estic molt contenta i convençuda de que el Sr. Luís i a la Sra. Dolores, que no s'ho esperen, i mai s'han imaginat que tindrien l'essència de les seves vides en comú resumides en 10 precioses estrofes, també ploraran de FELICITAT el dia que es trobin amb aquest present. En ell queden reflectits també els teus valors com a persona. Magnífica la cançó "BODAS DE ORO", Toni. Ens agrada molt!!!

En nom del Sr. Lluís-Sra. Dolores i tots els seus alumnes et dono unes immenses GRÀCIES amb el nostre desig de que tinguis molt d'èxit en aquest camí en el qual la música envolta la teva vida. Tens una gran sensibilitat com a persona, uns profunds valors i una exquisida manera de lligar un missatge amb notes musicals. UNA GRAN MELODIA, TONI, AMB UNA PRECIOSA LLETRA. MOLTÍSSIMES FELICITATS, ETS UN GRAN ARTISTA!!! QUE LA MÚSICA I L'AMOR,AMB SALUT T'ACOMPANYIN SEMPRE".

UNA GRAN ABRAÇADA

Pilar Peralta

En una actuació en una escola de Premià de Mar, una nena, filla d'una mestra que treballa a una altra escola, em porta tres cançoners meus perquè li signi per a la mare. Encantat de fer-ho! I quin goig que he sentit!

Una vegada, en un homenatge a en Xesco Boix, en acabar l'actuació, va venir una nena i em va dir: "Ho has fet molt bé, Xesco". Es pensava que jo era en Xesco, no pas un cantant que venia a cantar cançons del repertori d'ell en homenatge, tal com havia organitzat l'escola. En situacions com aquesta és quan t'adones que en la infància pensem i sentim d'una manera diferent de quan som adults.

Una vegada vaig anar a fer una actuació a un poble de l'Anoia i hi vaig conèixer una nena que devia tenir uns deu anys i amb qui ens vam anar escrivint cartes i postals durant uns anys. Hi havia una gran estima. Es va anar fent gran i ja no vaig saber més d'ella. Un dia, quan ja era casada i amb fills, i em va escriure perquè tenia interès que anés a cantar al seu poble. A través de l'ajuntament vaig anar a cantar a la festa major. Però el més curiós i decebedor és que ella no hi va venir.

A Calafell, on hi he estiuejat alguns anys, em tenen com a autor local. És ben curiós perquè ni soc fill d'allà ni hi he viscut mai. La bibliotecària en cap va creure escaient que ja que hi passava el mes de juliol les meves publicacions fossin considerades les d'una autor local. En canvi, a altres llocs on si que hi he viscut no m'hi tenen pas. És allò de què ningú n és profeta a la seva terra.

Una actuació en una llibreria de Mataró: estic voltant per la llibreria abans de començar l'actuació i sento una mare que li diu a una altra: "He portat els fills a l'actuació del Toni Giménez" i aquesta li respon: "Però que encara canta en Toni Giménez? Jo l'escoltava de petita". Encara que soc allà no m'ha reconegut. Han passat tants que ella es queda sorpresa de què jo encara canti.

El juny del 2023 em van escriure les mestres d'una llar d'infants i em van dir si els donava permís per poder posar el títol d'una cançó meva ("Tipi, tipi, tap") com a nom de la llar d'infants. Em va fer molta il·lusió i, evidentment, que els vaig donar el permís.

He pujat moltíssims vídeos al meu canal de Youtube. Pel que fa als que són de temes instrumentals de vegades m'han demanat des de altres països poder-los utilitzar per a diverses finalitats. Sempre he estat encantat de donar permís encara que això no m'hagi revertit econòmicament perquè és com deixar "fills lliures" arreu del món.

Una vegada, en una actuació en una escola per Carnestoltes, em trobava bastant afònic. Podia haver trucat i dir-los que em trobava sense veu i que no hi anava. però això mai no ho he fet, he preferit no deixar-los plantats i salvar la situació com fos. Pres de veu com estava en algun moment se'm va escapar un gall i el professorat enlloc de tenir en compte com em trobava i que no els havia deixat penjats, perquè el que em convenia era posar-me al llit, se'n reien de què se m'escapés algun gall. Vaja empatia, oi?! I eren mestres!

Parlant d'afonies, recordo quan vaig celebrar els meus 25 anys de professió a les festes de La Mercè, a la plaça sant Josep Oriol de Barcelona (al costat de la plaça del Pi), que em vaig quedar afònic cap al final de l'actuació. És tremend quan et passa això perquè vas veient com se't va acabant la veu i que no pots cantar com voldries. També em va passar una altra vegada en un Carnestoltes popular a Bagà (El Berguedà) però aquesta vegada encara vaig anar recuperant una mica de veu cap al final de l'actuació.

Un dia que estava bastant malalt havia d'anar a cantar a la festa de Nadal d'una escola. No els volia deixar penjats i hi vaig anar igualment. Sempre que he estat malalt ho he fet; per sort això m'ha passat ben poques vegades en gairebé cinquanta anys. El curiós és que ningú no va notar res i l'actuació va anar molt bé. Quan vaig

acabar estava que no m'aguantava i amb 39 graus de temperatura la feina va ser meua per recollir-ho tot i tornar conduint fins a casa (40 quilòmetres).

Un dia de la primavera de l'any 2023 estava a la piscina del poble on visc i un home se'm va apropar. "Ets el Toni Giménez, oi?", em va dir. Jo, sorprès perquè algú em reconegués dins d'una piscina i amb el casquet posat al cap li vaig de dir que sí. I em va dir que m'agraïa la feina de tants anys, pel que havia fet i que trobava a faltar aquelles actuacions. A mi, que m'agrada passar sempre totalment desapercebut i que soc un cantant molt desconegut, aquestes paraules em van deixar ben tocat aquell dia. Hi ha hagut poques persones que m'hagin agrait la feina feta. I aquestes arribaven en un dels moments més delicats de la meua professió ja que feia anys que em trobava sense feina i m'adonava que el meu món musical s'havia com "acabat". M'alegra saber que ha florit alguna flor de tantes com vaig sembrar.

Devia ser l'any 1979. La Rosa Fernández i jo (aplegats sota el nom artístic d'Escorça) vam realitzar unes quantes actuacions per a joves i adults. Un dia, en una actuació en un institut, mentre muntàvem l'equip de so en el teatre, em va caure un tub de metall al cap. Podia haver estat un accident greu i, us ho cregueu o no, no em vaig fer res de res ni tan sols em va sortir un nyanyo al cap ni sang ni ferida... res. Encara ara me'n faig creus!

Març del 2025. M'escrui una noia per correu electrònic comentant-me que s'ha llevat amb una cançó de dinosaures al cap que recorda que cantava de petita, l'ha buscada per internet però no l'ha trobada. Aleshores, ha demanat ajuda a la intel·ligència artificial i li ha dit que podria ser que ca cançó fos meua. Per això m'escrui. Li contesto que no tinc cap cançó sobre dinosaures, que la que més es pot semblar és la meua cançó El monstre de Banyoles. Li proposo que m'envii un àudio tot cantant-me la cançó, a veure se l'ha reconec i puc ajudar-la. No em contesta. És la primera vegada que una persona s'adreça a mi i em parla d'intel·ligència artificial relacionada amb les cançons.

Acabo de rebre un correu electrònic d'un home d'Anglaterra que s'adreça a mi explicant-me que el seu pare va morir fa uns dies, que era molt aficionat al futbol i que el seu equip canta sempre la cançó Irene, Goodnight, una popular cançó als Estats Units del cantant Leadbelly. Per a l'acte del funeral han decidit posar una versió d'aquesta cançó. Han buscat al Youtube i que la que més els ha agradat és una versió instrumental meua. I em demanen permís per utilitzar-la. Els he contestat que dels milers de versions que hi ha d'aquesta cançó em deixa sorprès i feliç alhora que els hagi agradat la que vaig fer amb guitarra amb la tècnica fingerpicking i que és un honor per a mi que la utilitzin en l'acte. Tenen el meu permís.

Curiosament, els dos llibres meus que més s'han venut no són pas cançoners, sinó els dos llibres d'acudits (Acudits per a tothom 1 i 2) editats per l'editorial Baula. S'han fet moltes reedicions, tant de l'un com de l'altre. Mai no he explicat acudits en públic, el que he fet durant molts anys és inventar-ne molts i també recopilar-ne de populars. No passaré pas a la història com a humorista i, mira per on, els meus llibres d'acudits hauran arribat a moltíssimes llars i es tornaran populars tants i tants acudits que m'he inventat.

AUTOQÜESTIONARIS

Sobre aspectes personals

Principal tret del teu caràcter?

Treballar de valent però en solitari.

Qualitat que prefereixes en un home?

La sinceritat.

Qualitat que prefereixes en una dona?

La sinceritat.

Que valors de l'amistat?

La humilitat.

El teu principal defecte?

Voler agradar a tothom.

La teva principal virtut?

Sacrificar-me.

La teva ocupació preferida?

Pensar.

El teu somni de benestar?

Viure enmig de la natura sense que ningú em molesti.

Quina seria la teva principal desgràcia?

A nivell físic, perdre la vista; a nivell espiritual, perdre l'ètica.

Qui voldries ser?

He admirat a diverses persones, m'hagués agradat ser Bruce Lee, Groucho Marx, John Denver, Michael Landon... però, en realitat, voldria ser jo mateix amb certs aspectes de cada un d'ells.

On t'agradaria viure?

A Nord-Amèrica, en alguna casa d'aquelles de fusta que tant m'agraden.

I si fos a Catalunya?

M'agrada Andorra (Catalunya nord), La Garrotxa i Osona.

Quin és el teu color preferit?

El lila.

Quina és la flor que més t'agrada?

Qualsevol que faci molta olor, com el gessamí i la rosa.

Quin ocell t'atrau?

La puput.

I d'animals de companyia?

Soc molt reaci a tenir-ne perquè m'agraden els animals en llibertat (ni en tinc ni me'ls menjo) però si hagués d'escollir: el gat siamès i els gossos cocker spaniel i bobtail.

Quins escriptors t'agraden?

Moltíssims!

Herois de ficció

No en tinc, però si hagués de triar serien El petit príncep, Tintín Astèrix, Mafalda, Charlie Brown...

El teu compositor preferit?
N'hi ha moltíssims i d'estils musicals ben diversos.

Et decantes per algun pintor?
M'agraden els hiperrealistes.

Herois i heroïnes de la vida real?
No en tinc.

Què és el que més detestes de les persones?
La farsa, la mentida, la hipocresia, l'engany...

Quins caràcters detestes?
Les persones insensibles, violentes i egocèntriques.

Quins dons naturals voldries tenir
Ser intuïtiu i lúcid.

Com voldries morir?
De cop i volta, sense patir, sense agonia, sense saber que he de morir.

El teu lema?
Dos principis de l'escoltisme: Sempre a punt i tant com puc.

Epitafi?
"He estat un cor somniador".

Què t'inspira indulgència?
Que una persona accepti el mal que ha fet i assumeixi, amb responsabilitat, que acata la pena de la condemna.

Vas sovint a la perruqueria/barberia?
No! Sempre m'ha agradat el cabell llarg.

Per quin motiu dimitiries?
Per dignitat, no canviaria els meus ideals per res. Costaria molt que em "compressin".

Fas llistes de bon propòsits?
Si, en començar el curs i en començar l'any.

Als viatges, fotos o vídeo?
Ambdues coses! Imatge estàtica i imatge dinàmica.

T'emportes a casa els problemes de la feina?
Oh, i tant! Fins i tot augmentats. La meva feina professional i la meva vida privada van estretament unides. No he après a desconnectar.

T'agrada el menjar exòtic?
Soc vegetarià des del novembre de 1982. Menjo menjar natural, ecològic, biològic... cuino de manera senzilla.

Ídols de la infància?
No en recordo, potser una mica Tintín i els herois de les novel·les d'aventures d'Enid Blyton que tant m'agradaven i amb les que vaig esdevenir un lector empedreït de per vida.

Col·leccions alguna cosa?
No. Durant uns anys de la meva vida procurava tenir totes les novetats sobre música infantil però ho vaig deixar. No soc de tenir museus a casa.

- Quin és el teu cap de setmana ideal?
Depèn de l'època de l'any, si és hivern, a casa, treballant, tocant la guitarra o el banjo, llegint... si és estiu, a fora, caminant, fent esport, viatjant...
- Què fas en un viatge en avió?
Llegir, escriure, pensar. Ara que hi ha pantalles, veure alguna pel·lícula.
- De no haver estat cantant i músic, què?
Filòsof, jugador de bàsquet, artista marcial, dibuixant.
- Quantes hores al dia dorms?
Procuo que siguin les famoses vuit hores, però com que pateixo d'insomni d'ençà que era adolescent, dormo poc.
- Et sotmetries a una operació estètica?
No. Més val acceptar-nos com som. Només ho faria en un cas extrem com un accident o una cremada greu que hagués deformat el meu cos. M'hagués agradat ser alt. Potser si fos per ser alt si que ho faria.
- El primer que fa en llevar-te?
A més a més d'obrir els ulls i posar els peus a terra, pujar les persianes i beure dos gots d'aigua.
- Reaccions físiques davant del directe.
Nerviosisme abans de començar que queda de seguida apaivagat si veus que la cosa ha començat com esperaves.
- Què et preocupa del teu físic?
Estar àgil, flexible, elàstic, no quedar-te encarcerat; no estar gras.
- Alguna persona t'orienta a l'hora de vestir-te?
No, decideixo per mi mateix.
- De quedar-te calb, portaries perruca?
No! Portaria la calba amb dignitat; hi ha persones a qui els queda molt bé.
- Si t'enfades, piques sobre la taula o crides?
Ni una cosa ni l'altra, més aviat tallo i me'n vaig.
- Ets de tele?
No gaire. Pocs programes i molt concrets.
- Aficionat al zàping?
Si, en especial quan fan anuncis.
- Fútbol o toros?
Ni una cosa ni l'altra. Pel que fa als esports prefereixo el bàsquet, la gimnàstica, les arts marcials... pel que fa a espectacles prefereixo un concert.
- Principis personals?
Constància, tenacitat, paciència, sacrifici.
- El que més odies de tu mateix?
La indecisió.
- El pitjor moment del dia?
La nit, en especial quan vaig a dormir.

- Has practicat el nudisme algun cop?
En públic, no, a casa, si.. No hi tinc res ni a favor ni en contra. Com que considero que no tinc un cos atractiu, vestir-me ho dissimula.
- Participaries en un concurs de televisió?
Només per causes benèfiques.
- Qui és el seu crític més sever?
Potser jo mateix, encara que crec que la vida ja s'encarrega de fer-ho.
- Has llegit el teu codi deontològic?
Com a pedagog, si. I com a cantant, l'he anat elaborant al llarg dels anys.
- Pertany a alguna associació humanitària?
Ho vaig ser de Greenpeace durant molts anys. I en alguna causa concreta quan fa falta.
- Quin seria el teu paradís terrenal?
Un lloc on la relació entre les persones fos ben fraternal, on tothom estigués per als altres, n mai no hi hagués engany ni hipocresia ni fer mal a ningú. Potser aquest lloc és aquell que anomenem utopia.
- Què creus que és la felicitat?
L'absència de dolor (físic, emocional i mental).
- Quins són els noms que més t'agraden?
Xènia, Anna pel que fa als femenins i Bernat pel que fa als masculins. Això pel que fa als catalans perquè me n'agraden d'altres idiomes.
- Quina és la pel·lícula que més t'ha agradat?
N'hi ha moltes. Amb tot, em quedaria amb la sèrie La casa de la pradera i la sèrie Kung-Fu.
- Quin és el teu personatge històric preferit?
Sòcrates, Gandhi, Maria Montessori.
- Quin és el personatge que més detestes?
Tots els dictadors.
- I el personatge actual que més t'atrau?
Totes les persones que lluiten contracorrent, en especial dones.
- On t'agradaria viure?
Als Estats Units, al Canadà, a Irlanda.
- A qui t'agradaria semblar-te?
A algunes de les persones que he citat anteriorment.
- A qui admires?
A moltes persones, però, de vegades, quan t'apropes a la seva vida íntima et quedes desil·lusionat. He acabat admirant el meu germà, la meva mare i el meu pare que malgrat no ho han tingut fàcil han tirat endavant sense fer mai mal a ningú.
- Quines virtuts humanes admires?
La humilitat, l'esforç, el saber escoltar, estimar sense esperar res a canvi.

Què aprecies de les teves amistats?

Que siguin sinceres, que escoltin, que enfoquin la seva vida des d'un punt de vista ètic i filosòfic.

Quins defectes perdones més fàcilment?

Tots però tenint en compte que qui els té vulgui corregir-los.

Què faries si tinguessis la facilitat per fer-ho?

Uf! Moltíssimes coses!

Què seria el pitjor que et podria passar?

Quedar-me cec, no poder interpretar ni escoltar música, no poder llegir ni veure la natura.

Què voldries que diguessin de tu?

Que he estat una persona noble que va voler fer la seva tasca musical en bé de la humanitat.

Una època històrica

El romanticisme pel que fa a la música, la Grècia clàssica pel que fa a la filosofia i l'Escola Nova pel que fa a la pedagogia.

Sobre la música

Quin color té la música?

Multicromàtica.

Quin dia de la setmana és?

Té tots els dies.

Quina estació de l'any és?

Totes.

Quina part del cos representa?

L'ànima

Com l'explicaries a un extraterrestre?

És un llenguatge emocional universal a través del so, el silenci i la vibració.

Un instrument?

Tots, però, en especial, la guitarra.

Un estil musical

Tots, però, en especial, el folk.

Un compositor clàssic

Diversos, però, en especial, Mozart.

Un compositor jazzístic

Scott Joplin.

Un compositor *new age*

George Winston i Mike Oldfield.

Què he après? De...

Mahatmas Gandhi	La no violència i la senzillesa
Gianni Rodari	Entrellaçar imaginació i valors.
Teresa de Calcuta	La humitat.
Groucho Marx	L'humor i la ironia.
Bruce Lee	Saber fluir; el perfeccionisme.
Paulo Freire	El paradigma crític.
Wolfgang A. Mozart	La música com a espiritualitat.
Ivan Illich	Tot educa, no només l'escola.
Rudlf Steiner	L'educació com a espiritualitat.
Maria Montessori	L'educació través dels sentits.
Ovide Décrly	L'educació com a globalitat.

La meva tria de cançons

Em dius que el nostre amor (Toti Soler)
Dime ramo verde (Joaquín Díaz)
Pare (Joan Manuel Serrat)
Carta a lexili (Maria del Mar Bonet)
Pas de joglaria (Pau Riba)
Seeds of Love (Lorena McKennitt)
Per les terres de l'Alt Camp (Jaume Arnella)
Tumbalalaika (Xesco Boix)
Puff, the màgic dragon (Peter, Paul Mary)
Si no saps què fer (Ara Va De Bo)
El setè cel (Jaume Sisa)
Vianant (Esquirols)
Era tan fàcil (Falsterbo 3)
Leonetta; La pulce d'acqua (Angelo Branduardi)
Le parc Monceau (Yves Duteil)
La baleine bleue (Steve Waring)
Feelin' Groovy; The Boxer (Simon & Garfunkel)
The Las Thing On My Mind (Tom Paxton)
Dona, dona (Joan Baez)
This Old Guitar; Shaghai Breezes (John Denver)
My Rainbow Race (Pete Seeger)
Deep River Blues (Doc Watson)
Streets of London (Ralph McTell)

La meva tria de temes instrumentals

Bethena (Scott Joplin)
Home, Sweet Home (Earl Scruggs)
Larghetto del concert per a piano núm. 11 en Fa major
KV413 (W. A. Mozart)

SÍNTESI-RESUM

Toni Giménez i Fajardo (Barcelona, 5 d'octubre del 1959)

ESTUDIS I TITULACIONS

Doctor en Pedagogia (Universitat Ramon Llull).

Graduat en Magisteri (Universitat de Barcelona).

Títols de Monitor i de Director del Lleure Infantil i Juvenil (Escola de L'Esplai de Barcelona).

Estudis musicals de guitarra i de banjo de 5 cordes.

FACETES DE LA SEVA PROFESSIÓ

Cantant professional per a la mainada des del 1977.

Cantautor folk per a adults.

Compositor de cançons i de música instrumental.

Cursetista i conferenciant.

Escriptor de contes i narracions.

Professor de guitarra i de banjo.

Investigador en *cançosòfia* i en *cançoteràpia*.

Director de L'Escola de Cançó (1988-2003).

Professor universitari de pedagogia (Universitat Ramon Llull, 1996-2002).

ASPECTES RELLEVANTS

Ha realitzat 4.000 actuacions.

Té 3.450 vídeos al seu canal de YouTube.

Té un repertori propi de 1.300 cançons.

Ha publicat 143 discos i 67 llibres i cançoners.

Ha col·laborat en 21 discos d'altres cantants i grups, com a músic i/o cantant.

Ha impartit 400 cursos i tallers sobre cançons i la seva didàctica, adreçats a mestres i altres professionals de l'educació.

Ha escrit dotzenes i dotzenes d'articles publicats en premsa diversa i al seu web.

Ha tingut multitud d'alumnes de guitarra i de banjo.

D'en Toni Giménez s'han publicat moltes cançons, i fins i tot contes, en llibres de text escolar, en llibres per a infants, en llibres de música i en discos infantils.

Les cançons d'en Toni es treballen habitualment com a recurs didàctic, tant a escoles com a centres del lleure, i es canten arreu dels Països Catalans, en català, i arreu dels països de parla hispana, en castellà.

Sobre en Toni s'han escrit articles i entrevistes i s'han recomanat llibres i enregistraments en gairebé tota la premsa actual.

PREMIS

Premi Reconeixement a la Infància 2009, compartit amb Xesco Boix, Àngel Daban, Lluís Maria Panyella i Noè Rivas (col·lectiu "Cinc dits d'una mà"), atorgat per la Conselleria d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya.

OBJECTIUS DE LA SEVA FEINA COM A CANTANT I PEDAGOG

Ajudar a créixer la mainada de forma positiva perquè esdevinguin persones nobles i honrades. Desvetllar el plaer dels infants per la vida i per tot el que de noble i bo ens ofereix i encomanar-los el desig de donar el millor com a persones, envers els altres. Les cançons, com a recurs didàctic, i la música, com a mitjà educatiu integral i globalitzador, són excel·lents per aconseguir-ho: et posen en contacte amb els elements més purs de tu mateix, amb els sentiments i amb l'amor. Educar és guiar (perquè ningú no perdi el rumb i trobi el seu propi sentit de viure) i despertar (treure en fora allò que cada persona porta dins seu, com a individualitat única i irrepetible).

www.tonigimenez.cat

www.youtube.com/@tonigimenezfajardo

A Internet trobareu altres informacions, vídeos i fotografies sobre ell.

